Peştera
Carmen Gigartu

Fii atent la gândurile tale, pentru că ele vor fi cuvinte.
Fii atent la vorbele tale, pentru că ele vor fi fapte.
Fii atent la faptele tale, pentru că ele vor deveni obiceiuri.
Fii atent la obiceiurile tale, petru că ele vor fi caraterul tău.
Fii atent la caraterul tău, pentru că el va fi destinul tău. (Talmud).

Era un sfârşit de septembrie cald, însorit. Cerul părea mai albastru decât oricând, iar nori uriaşi şi albi acopereau vârfurile semețe ale munților ce se zăreau în depărtare. Prezentul şi-a pus destul de puternic amprenta asupra Laurei şi îi invadează violent simțurile şi gândirea.

Se priveşte în oglindă. E palidă. Ochii nu mai au strălucirea de altădată, par stinşi şi adânciți în orbite. Cearcăne vineții au început să apară în jurul lor. Îşi ridică mâna stângă cu greutate şi pipăie sânul. Simte un nodul de mărimea unei nuci. Ştie ce va urmă: chimioterapie, căderea părului, şi în final întunericul. E viața ei. Nimeni nu are dreptul să o târască prin spitale, dacă ea nu vrea. Vrea doar linişte. L-a rugat pe doctor să-i spună adevărul cât mai are de trăit şi el a fost sincer şi i-a spus:" După mine cam trei luni, dar eu nu sunt Dumnezeu să ştiu exact. Dacă veneați mai devreme vă extirpam sânul, dar acum e prea târziu, e mult prea târziu".

Totul se întâmpla cum vrei tu, gândeşte Laura privind cerul prin fereastra deschisă.

Se pare că mă iubeşti tare mult de vrei să mă iei la tine. Vezi, sunt calmă, nu mă plâng, nu mă vaiet şi nici nu mă revolt întrebându-te: De ce?

Ştii, nu mi-e frică de Ea, fiindcă sunt convinsă că mă va ajuta să ajung la tine. Dar ei vor suferi îngrozitor când vor afla că unicul lor copil este pe moarte. Nu, nu trebuie să afle. Nu o să mă internez la oncologie şi nici nu o să fac citostatice. Oricum totul este în zadar. Destinul îmi este pecetluit.

În drum spre oraşul unde locuia priveşte copacii de pe marginea drumului care începuseră să-şi piardă frunzele ruginite şi gândeşte: „Viața omului se aseamănă cu o frunză. La început e mugure, frunza tânără, mândră şi frumoasă, după care, odată cu trecerea timpului se îngălbeneşte şi se dezlipeşte de trupul

obosit, slăbit şi bolnav.”

O durere surdă pune capăt acestor gânduri. Opreşte maşina şi ea două calmante foarte puternice întrebându-se: "Cat o să mai rezist fără morfină? Sigur, nu mult timp. Cancerul este o boală perfidă, nu ai dureri decât în ultima fază, aşa cum sunt eu acum. Nu am avut niciun simptom. Mă simțeam doar puțin anemică, am slăbit câteva kilograme, fapt ce m-a bucurat că dieta pe care o țineam a dat rezultate foarte repede. Am avut de câteva ori amețeli, dar nu am luat în seamă. Doar când mâna stângă a început să mă doară destul de puternic am fot la medic, iar el după ce mi-a făcut o mamografie, un RMN, şi-a pus mâinile în cap. Se vedea pe fața lui neputința şi compătimirea.

Asta el Nu trebuie să mă plâng, fiecare trăim atât cât ne este dat."

Ajungând acasă îşi face un duş, se urcă în pat privind iconița de pe noptieră şi spune: "Mulțumesc, Doamne! Părinții m-au crezut. Eu care nu am mințit niciodată, acum a trebuit să mint pentru a-i scăpa de suferință, de chin, de durere. Ştii prea bine că am mințit pentru a-i proteja. Acum ce să fac? Spune-mi, te rog!

Am observat că unele animale când simt că se apropie sfârşitul se duc şi se ascund, aşa o să fac şi eu. Dar unde să mă duc? Spune-mi, Doamne! Da, ştiu. O să merg la peştera din munți. Da, acolo este locul ideal."

A doua zi cu rucsacul în spate urca pe potecuța îngustă care o duce la peşteră. Aerul de munte, mirosul de brad, ciripitul pasarelelor o fac să se simtă mai bine. Soarele îşi aruncă cu dărnicie căldura să peste pământ şi ea se aşează pe o stâncă privind minunată privelişte ce i se desfăşura în fața ochilor. „Pace, linişte şi frumusețe aici printre brazi şi stânci, dar dincolo cum o fi? Şi acolo exista iarba, copaci, izvoare, soare, nori, stele? Nu mai e mult şi o să aflu ce se ascunde dincolo de val. Poate că este mult mai frumos de nimeni nu s-a îndurat să se mai întoarcă. Aşa spunea mereu bunicul:” Cu siguranță lumea cealaltă e mult mai minunată de nu s-a mai întors niciunul dintre atâția care au plecat. „Acum şi el e acolo. Aşa că nu o să fiu singură, ci voi fi cu cei dragi mie, cu bunicii, cu unchii, cu mătuşile, cu străbunicii… Poate că ei mă aşteaptă şi vor da şi o petrecere în cinstea mea. Doamne, ce gânduri îmi trec prin minte! Nu are rost să-mi plâng de milă, ci mai bine să văd partea bună. Iar partea bună este că mă voi întâlni cu cei plecați, ca voi explora o altă lume, mult mai fascinantă decât aceasta. Cine ştie, poate trebuie să plec, fiindcă sufletul meu pereche mă aşteaptă nerăbdător acolo, în lumea cealaltă.”

"Uneori se întâmplă că adevărul să-l găseşti întâmplător şi să rămâi uimit când descoperi că o elucubrație aberantă este un adevăr pur.

Poate că trebuie să plec din lumea aceasta, fiindcă acolo mă aşteaptă marea mea iubire. În evoluția mea am avut momente de stagnare, de regres temporal şi am făcut numeroase greşeli inerente.

Dar de multe ori se întâmplă ca proştii de ieri să devină deştepții de mâine,

iar păcătoşii de azi să ajungă sfinții din viitor. De aş putea le-aş spune oamenilor să nu-şi piardă niciodată identitatea şi spiritualitatea. Şi le-aş mai spune să nu le fie frică de moarte.

Strămoşii noştri daci plângeau atunci când se năştea un copil şi cântau, se bucurau când cineva pleca în lumea umbrelor. Ştiau că lumea aceasta este o adevărată „Vale a Plângerii", iar lumea de dincolo e o lume mirifică. Niciodată nu mi-a fost frică de moarte, dar nu-mi place suferința. O urăsc. Ce bine ar fi dacă trecerea de la o lume la alta s-ar face lin, de ar fi ca o adiere de vânt, ca o mângâiere. Iar mă apuca durerile. Nu mai am nicio scăpare, trebuie să fac morfină. Bine că nu mai este mult până la peşteră."

"Uneori se întâmplă că adevărul să-l găseşti întâmplător şi să rămâi uimit când descoperi că o elucubrație aberantă este un adevăr pur.

Poate că trebuie să plec din lumea aceasta, fiindcă acolo mă aşteaptă marea mea iubire. În evoluția mea am avut momente de stagnare, de regres temporal şi am făcut numeroase greşeli inerente.

Dar de multe ori se întâmplă ca proştii de ieri să devină deştepții de mâine, iar păcătoşii de azi să ajungă sfinții din viitor. De aş putea le-aş spune oamenilor să nu-şi piardă niciodată identitatea şi spiritualitatea. Şi le-aş mai spune să nu le fie frică de moarte.

Strămoşii noştri daci plângeau atunci când se năştea un copil şi cântau, se bucurau când cineva pleca în lumea umbrelor. Ştiau că lumea aceasta este o adevărată „Vale a Plângerii", iar lumea de dincolo e o lume mirifică. Niciodată nu mi-a fost frică de moarte, dar nu-mi place suferința. O urăsc. Ce bine ar fi dacă trecerea de la o lume la alta s-ar face lin, de ar fi ca o adiere de vânt, ca o mângâiere. Iar mă apuca durerile. Nu mai am nicio scăpare, trebuie să fac morfină. Bine că nu mai este mult până la peşteră."

Când intră în peştera o durere puternică îi străbate întreg corpul de-i vine să țipe. Se aşează lângă o piatră uriaşă care era într-un loc mai întunecos şi gândeşte: „Nu are rost să mai trăiesc chinuidu-mă în halul ăsta. Cu zi ce trece corpul acesta îmi devine o mare povară şi-mi transforma viața într-un adevărat iad. Trebuie să termin. Nu are rost să mă chinui şi să aştept să treacă zilele. Acum cât mai pot, cât mai am forța o să-mi fac prima şi ultima injecție şi o să se termine tot chinul. O să-mi facă o doză letală de morfină care mă va duce dincolo. Ştiu că este mare păcat, dar nu este mai mare păcatul ca eu să sufăr ca un câine? Nu este mai mare păcatul ca eu să mă chinui şi să urlu de durere?"

Se reazemă bine de piatră şi când să-şi facă injecția pământul se cutremură, piatra se rostogoleşte şi ea cade în gol. Acea piatră astupase sute de ani o intrare care ducea într-o grotă care era situată la un etaj inferior.

O voce de bărbat spune: „La orice mă aşteptam dar să mă trezesc cu o fată căzând din cer peste sacul meu de dormit… Te-ai lovit?"

— Nu.

— Ai avut noroc că ai căzut doar de la 1 m.

— Doamne! Ce cutremur!

— Nu a fost cutremur. Muncitorii dinamitează muntele, vor să construiască un drum, dar asta ce e? arătând spre seringa care căzuse lângă sacul de dormit. Te droghezi? Asta-i culmea! Doamne! Nu, nu se poate! Doamne, te-am rugat aseară când am dormit în sarcofagul Sfântului să mă ajuți să-mi întâlnesc sufletul pereche şi tu îți râzi de mine trimitandu-mi pe cap o drogată?

— Nu sunt drogată.

— Am vrut…

— Ia dă tu rucsacul acela care a căzut odată cu tine, să văd ce ascunzi.

— Nu.

Laura se repede să-l ia de jos, dar el o împinge şi îi smulge rucsacul. După ce-l desface spune:

— Eram sigur. Aici sunt peste zece doze de morfină. Eşti cu iubitul şi vă drogați amândoi?

— Nu, sunt singură.

— Ce dracu faci singură într-o peşteră cu atâta morfină?

— Am venit să…

— Uite ce fac eu cu morfina ta! Se duce spre un colț al peşterii şi aruncă într-un izvor subteran toată morfină.

Laura se repede la el țipând:

— Nuuu! Am cancer. Sunt pe moarte, de asta îmi trebuie morfină.

— Sigur, nu minți? Aşa arată un bolnav? Uită-te la tine! Ar trebui să fii palidă, fără vlagă şi tu eşti roşie ca racul.

— De nervi, fiindcă am dat peste un nebun ca tine. Am fugit de lume, să mor liniştită, să nu afle părinții că fiica lor e pe moarte şi dau de un bonav psihic care crede că eu sunt sufletul lui pereche trimis de Dumnezeu. Adevărul e că am vrut să mă sinucid, dar atunci a fost zguduitură şi am căzut.

— Norocul meu! Dacă o făceai rămâneam neînsurat toată viața. Mă numesc Mircea Milipov, am 27 de ani, sunt speolog, născut pe meleagurile Ceahlăului şi lucrez la un institut de cercetări din Iaşi. Am mai multe pasiuni printre care trebuie să menționez că mă ocup şi cu terapii holistice. Aşa, că ai dat peste omul potrivit care te va vindeca.

— Cancerul nu se vindeca, mai ales în stadiul în care sunt eu. Mi-a spus medicul destul de clar. Sunt Laura Dragomir am tot 27 de ani, sunt geolog, ardeleanca de prin părțile Sibiului şi lucrez într-un institut din Cluj.

— Se pare că ne potrivim. Bine, că nu eşti olteanca! Mulțam, Doamne!

— Ce ai cu oltencele?

— Am auzit că sunt foarte rele. Cele mai bune neveste sunt ardelencele. Sunt faine!

Deci, tu ai vrut să mori, iar El se pare că are alt plan cu tine.

— Ce plan?

— Vrea să te vindeci, să fii nevasta mea şi să-mi faci vreo 5 plozi.

— Tulai, Doamne! Dar tu chiar eşti nebun.

— Sunt convins că ai să te vindeci. Trebuie să-i mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a trimis o fată aşa frumoasă. Ia să fac un pic de lumină să te văd mai bine.

Se îndreaptă spre un perete al peşterii şi da jos o bucată mare de scoarța de copac şi lumina pătrunde inundând peştera.

— Priveşte! Ce vezi deasupra acestei „ferestruici”?

— O cruce săpată în stâncă.

— Sunt speolog şi de 9 ani caut înnebunit această peşteră prin măruntaiele muntelui şi ieri am descoperit-o. Aceasta este Peştera Sfântului.

— Care sfânt?

— Un sfânt fără nume. Legenda spune că cine doarme pe patul Sfântului şi tine post negru 9 zile se vindecă de toate bolile.Se pare că în acest loc este o energie benefică foarte puternică, fiindcă eu nu am mâncat nimic de când am venit aici, nu îmi este foame şi mă simt excelent. De obicei eu mănânc cât trei, iar acum văd că mă bântuie anorexia. Aici e ceva straniu. Simt acea energie care mă umple şi îmi dă forța, încredere şi bucurie.

— Ciudat! Eu când am căzut aveam dureri îngrozitoare, dar acum…

— Au încetat. E ceva aici. Mâinile mele o simt.

— Cine ți-a spus despre acest loc?

— Acum 9 ani eram cu prietenii în vacanță. Toate drumurile care duc aici sunt pitoreşti, neîntrecute prin bogăția priveliştilor. Noi am venit atunci pe lângă unda lină, şerpuitoare a apei, dar care se învolburează furios când se apropie de munte. După ce am urcat pe poteca principală am ajuns într-o frumoasă poienița în mijlocul pădurilor de brazi. Vântul aducea prin unduirile lui un parfum de zmeură. Am traversat poienița unde razele soarelui aurii dau strălucire pajiştilor şi stâncilor singuratice şi am mers pe poteca din pădure care ne-a dus sub pripoarele stâncilor. Erau şi mai sunt şi acum trei stânci care par că țâşnesc din adâncul pământului. Când am ajuns era în timpul apusului, când soarele părea doar un fir subțire de lumină care se stinge departe şi colora cerul şi pământul într-un feeric joc de lumini. Toți priveam apusul soarelui când din spatele stâncilor apare o bătrânică cu câteva mioare. I-am spus că suntem pasionați de munți, de peşteri şi de legende. Atunci ea ne-a povestit legenda Peşterii Sfântului a cărui intrare a fost astupată de o stânca în urma unui cutrenur cu câteva sute de ani în urmă. Femeia ne-a arătat zona unde ar trebui să fie.

De atunci vin în fiecare an aici, dar totul a fost în zadar până ieri. Urcam pe potecuța care duce la peştera din care ai căzut şi am văzut cum o stâncă se dezlipeşte de munte şi alunecă. Am luat-o prin hățişul pădurii până am ajuns la locul de unde s-a prăbuşit stânca. Nu-ți imaginezi ce bucuros am fost…

— Acum văd cât de minunată este această peşteră. Seamănă puțin cu

Peştera Polovragi, sper că aici nu sunt lilieci.

— Nu, nu sunt.

— E o adevărată dantelărie în rocile calcaroase. E o adevărată simfonie de peisaje carstice care incanta retina prin pitorescul lor deosebit. Natură e cel mai minunat artist, e un scluptor desăvârşit.

Ce frumos s-au unit stalactitele cu stalagmitele formând aceste coloane superbe. Dacă mă uit mai bine seamănă cu un adevărat altar.

— Da, pare o lume de basm. Un loc rupt din altă lume.

— Văd că aici în subteran apa nu sta pe loc, construieşte dar şi distruge dizolvând, erodând mereu roca pentru a-şi croi drum.

— Izvorul subteran în care ți-am aruncat morfină îşi are lăcaşul prin adâncul hăurilor subterane, în lumea adâncă a întunericului de nepătruns. Când ajunge afară iese cu presiune din subteran şi cu un debit destul de bogat se prăvale de la o înălțime de 30 în, părând din depărtare un fuior de argint viu.

— La ce te uiți?

— Aici este un zăcământ de magnetită.

— Iar mai spre stânga o să vezi hematita.

— Parcă un designer a combinat rocile acestea, negrul magnetitei cu roşul sângeriu al hematitei. Frumos.

— De-a lungul anilor am vizitat aproape toate peşterile din țară, dar parcă niciuna nu m-a obsedat ca aceasta.

— Sunt peste 12000 de peşteri. Mie mi-a plăcut în mod deosebit Peştera Vântului din Munții Bihor.

— Are o lungime de peste 47 km, cu nişte meandre spectaculoase.

— Peştera Scărişoara.

— Într-un gheţar de peste 35oo de ani, din perioada jurasicului superior şi care are peste100 de formațiuni stalagmitice de gheață.

— Peştera Şase Iezi de la Mânzăleşti.

— În subcarpatii Vrancei, cea mai lungă peştera formată în sare. Bănuiesc că ai fost şi la un concert de muzică în Peştera Romaneşti din Timiş.

— Trebuia să o văd, doar e în Ardeal la mine.

— Dar la Peştera Izverna din Mehedinți ai fost?

— A fost el Jacques Ives Cousteau şi eu cum să nu-mi bucur ochii mai ales că sunt fascinată de speologia subacvatică.

— Frumoase şi interesante sunt: Peştera Urşilor, Peştera Muierii, Peştera Ialomiței, Peştera Comarnic, Peştera Dambovicioarei, Peştera Micula, Peştera Albastră, Peştera Rasnoavei, Peştera Veterani, Peştera Vârtop…

— Şi Peştera Coliboaia cu picturi rupestre foarte vechi de peste 30000 de ani.

— Deosebită este şi Peştera Şugău cu picături de aur din Transilvania.

— Sau Peştera Topolnita din Mehedinți cu adevărate păduri de stalagmite,

cu prăpăstii amețitoare şi nu în ultimul rând cu o deltă minerală.

— Recunosc că m-a pus pe gânduri şi Peştera Movile care i-a inspirat pe scenariştii americani, şi a pus pe jar lumea ştiințifică.

— Se pare că au fost descoperite acolo peste 35 specii noi.

— Natura este un arhitect neîntrecut dacă mă gândesc mai ales la Peştera Altarului.

— Acel loc este un adevărat Paradis necunoscut.

— În acest loc este şi Paradisul dar şi Infernul. Pe amândouă le-am descoperit aici.

Vino să-ți arăt comoara pe care am găsit-o în „sarcofagul" Sfântului.

— Ai dreptate! Seamănă cu un sarcofag egiptean, doar că este săpat în stâncă şi nu are capac.

— Ştii ce am găsit în el?

— Un schelet.

— Nu.

— O comoară dacică?

— Nu. Mai degrabă o comoară atlanta. Nu ar fi exclus ca Sfântul să fii fost un atlant.

— Acum aberezi, Mircea.

— Am citit undeva, nu îmi mai amintesc unde, fiindcă în ultimul timp am citit tot felul de tâmpenii, ca atlanții au conservat cunoaşterea civilizației lor pentru posteritate în cristale care vor ieşi la suprafață la momentul potrivit. Se pare că eu am dat de cristalele atlanților.

— Ai dat de vreun craniu de cristal?

— Nu. Am găsit asta. Uite-te ce am aici!

— Ha-ha-ha! Comoara atlanților?! Sunt superbe! De asta m-am făcut geolog, fiindcă iubesc pietrele.

Acesta e un „Diamant de Maramureş", o „Floare de mina", „Piatra sufletului", un cuarț minunat roz, un cristal fumuriu, o citrină, „panaceul universal", şi o heliotropă. Sunt cristale pure, neprelucrate. Unde le-ai găsit?

— În sarcofag. Cred că cine a stat aici se ocupa cu cristaloterapia.

— Le-o fi lăsat Paracelsus în trecerea lui prin România.

Privirea Laurei aluneca pe lângă Mircea şi se fixează pe peretele peşterei.

— Ce ai văzut?

Fata se îndreaptă spre perete spunând:

— Uite şi o cromită!

— Este un produs de segregație magmatică a unor magme foarte bazice. Vezi, are un aspect filonian în rocă. Vino să faci cunoştință cu noua ta casă.

— Crezi că o să stau aici?

— Obligatoriu, până te vindeci. Trebuie să stai 9 zile cum spune legenda.

— Unde este ieşirea?

— Sunt 2km până acolo, arătând în direcția opusă.

Laura şi Mircea merg de-a lungul apei subterane printr-o galerie frumos dantelata, înalta şi îngustă ca un labirint întunecat, ajungând într-o sală uriaşă care se asemăna cu o construcție gotică. Părea un loc feeric de pe altă planetă.

Pereții erau îngroşați de scurgerile stalagmitice şi din ei străluceau cristale minuscule. Locul era plin de stalactite şi stalagmite având forme care de care mai fanteziste. Natura crease tot felul de unduiri, de flori, de discuri, de nuferi, de coralite, coloane de tot felul, de la cele simple până la cele în formă de palmieri, draperii, perle, domuri şi gururi ce se formaseră prin acumularea de calcit şi alte minerale.

Pe tavan formațiunile de calcit helictitele semănau cu nişte flori de lotus, cu farfuriile zburătoare şi cu stelele de pe cer.

Erau o mulțime de formațiuni aciculare în formă de copăcei, brăduți şi arabescuri stranii.

— Mircea, ceea ce este aici este o adevărată grădină de calcit, o lume a cristalelor, a splendorilor.

— Am numit acest loc Paradisul, dar nu departe de aici este Infernul.

Părăsesc acel loc mirific şi străbat o galerie care se unduia ca un şarpe. Laura spune:

— Simt miros de sulf.

— Am ajuns.

— Miroase ca în Peştera cu Aburi din Banat. Dumenezeule! Ce prăpăstii!

— Să fii atentă pe unde calci.

— Locul acesta îmi dă fiori. De unde vine zgomotul ăsta asurzitor? E alt râu subteran care vine din față şi se prăvale în aceste hăuri întunecoase.

— Peisajul acesta mă înfioară, mă înspăimântă, dar mă şi atrage ca un magnet.

Laura merge pe marginea uneia dintre prăpăstii şi priveşte acele adâncuri înfricoşătoare. Părea o stână de piatră cu privirea fixă în hăurile întunecoase.

Dintr-o dată muntele începe să se cutremure şi roci mari se desprind, se rostogolesc şi se prăbuşesc în adâncuri. Laura pare că nu vede şi nu simte ceea ce se petrece în jur.

Mircea fuge spre ea, o trage de pe marginea prăpastiei şi se întorc în locul unde Laura a căzut, lângă sarcofag. Observându-i privirea pierdută în gol o întreabă:

— Ce este cu tine? Ce se întâmplă în mintea ta?

— Să nu-mi spui că ai vrut să te…

Îi ia fata în palmele lui şi spune:

— Uite-te în ochii mei!

Laura îşi fereşte privirea. El pe un ton poruncitor zice:

— Fetițo, să-ți intre bine în căpşorul acesta frumos ca o să te vindeci.

Ea îşi ridică privirea spre el zâmbind ironic. Privirile li se întâlnesc. Laura vede doi ochi mari, negri şi adânci ca acele hăuri întunecoase în care a vrut să se arunce, care o privesc insistent şi o domina pierzându-se în adâncul lor.

Aude că prin vis: „O să te vindeci, o să te vindeci…" Simte că acei ochi îi scormonesc prin creier şi pun stăpânire pe mintea ei. Aude vocea lui poruncitoare: „O rază de lumină venind din conştiința christica pătrunde în corpul tău prin chakra superioară. Lumina o să echilibreze toate energiile şi o să ardă celulele bolnave. O vizualizezi?" Cu o voce slăbită fata spune: „Da, o văd".

„Acum te umpli de lumină. Lumina curge lin prin tot corpul tău, prin toate celulule, prin fiecate atom. Ajunge la locul bolnav. Ce vezi?"

„Lumina se îndreaptă spre un loc întunecos şi… cred că o să eplodeze." Fata leşina.

Mircea o ia în brațe şi o pune în acel sarcofag gândind: "Nu-mi place să hipnotizez, nu-mi place să mă joc cu mintea nimănui, dar fata asta e într-o stare depresivă groaznică.

Întunericul, moartea, negativitatea o atrag ca un magnet. Doamne! Chiar a vrut se se arunce în prăpastie. Acum o să doarmă mult şi bine. Între timp o să pregătesc un tratament pentru cancer. Cred că pentru început o să folosesc rețeta celebrei doctorițe din Canada. Este simplă: coajă de nucă neagră, pelin şi cuişoare. Să caut în rucsac. Am aici tot felul de plante, de muşchi, de licheni. De când eram copil am fost pasionat de fitoterapie. Mi-am petrecut copilăria cu cărțile Mariei Treban în brațe. Da, farmacia Domului este minunată şi neîntrecută. După care o să continui cu cealaltă rețeta: lăptişor de matca, miere de salcâm, polen şi propolis.

O să folosesc şi cristalele dacă tot le-am găsit aici. Să le pun pe centrii energetici sau în jurul ei? Hm! Cred că o să le aşez în formă de cruce. Nu este deloc indicat să faci cristaloterapie pe un pacient care e dus în lumea viselor, dar mâinile mele ştiu să controleze energiile. Doar am absolvit cea mai renumită scoala de terapii alternative din Moscova. Cum spunea Maestrul meu: „Milipov, mâinile tale fac minuni. Puțini oameni sunt în lume ca tine. Mulți se omoară învățând şi rareori ating performanță, dar la tine totul este nativ. Tu parcă te joci".

Bătrânul Ceahlău mi-a dat această energie. Părinții mei erau pe vârful Toaca când pe mama au apucat-o durerile facerii. M-am născut într-o frumoasă dimineață de august când deasupra Ceahlăului a apărut o hologramă uriaşă în formă de piramidă şi o lumină stranie de culoarea curcubeului îmbrățişa muntele.

Dacă toți copiii vin în lume plângând eu am venit râzând. Cât au insistat ruşii să rămân la ei, dar nu am putut să-mi părăsesc tara, pământul şi părinții. Sunt ataşat şi iubesc locul în care m-am născut şi crescut. Energia acestui munte îmi dă energie şi forța.

Îmi iubesc țara şi pe romanii mei, chiar dacă sarmanii sunt rătăciți în neguri şi pierduți printre norii întunecați ai vieții aspre a timpului tulbure pe care-l trăim. Ştiu că va veni un timp când ei se vor trezi din această adormire impusă de forțele negre al Întunericului. O să vină o vreme când valul orbirii va fi îndepărtat şi lumina din ei o să strălucească. Spiritul strămoşilor noştri veghează de dincolo de vreme, de dincolo de spațiu şi de timp. Ei mereu veghează şi lucrează acolo în alte dimensiuni, trimițând energia şi iubirea lor protectoare şi vindecătoare. Simt energia şi chemarea lor. Simt energia şi iubirea Cerului şi a Pământului.

Din nefericire am văzut semeni de-ai mei care-şi denigrează țară şi frații, neştiind nimic despre istoria şi lupta dusă de veacuri a acestui popor, pe acest pământ, după unii blestemat, după alții binecuvântat. Ei nu ştiu că fiecare piatră de pe plaiurile mioritice este stropită de sângele eroilor ce s-au jertfit luptând pentru libertate. Aceşti denigratori de neam şi țară nu sunt capabili să audă suspinele vântului, munților, izvoarelor, pădurilor şi ale mamelor care şi-au văzut copiii ucişi de dușmani, de cotropitori, de Întuneric.

Cum zicea Grigore Ureche un popor care îşi ignoră istoria, care-şi ignora trecutul, nu va şti să-şi construiască prezentul şi nici să-şi imagineze viitorul.

Un popor care nu are conştiință nu va avea nici forța vizionara şi se aseamănă „fiarelor şi dobitoacelor celor multe şi fără minte."

Din păcate am văzut oameni care sunt asemănători fiarelor pădurii şi demonilor.

"Priveam fără de țintă -n sus
Într-o sălbatică splendoare
Vedeam Ceahlăul la apus,
Departe-n zări albastre dus,
Un uriaş cu fruntea-n soare,
De paza țării noastre pus." (Coşbuc)

Mi-e dor de Ceahlăul meu drag.

Mi-e dor de moldovenii mei şi de părinți. Inima mea plânge de dorul tău Bătrâne Ceahlău. Sufletul meu tânjeşte după tine şi spiritul meu te cuprinde într-o lungă îmbrățişare.

"O, dragul meu Ceahlău!
Şi-a tale suvenire în inima-mi săpate.
Îmi zic că-s june eu.
Sub ale tale poale sunt şi voi fi tot june,
Căci tu nu-mbatransti,
De mii de ani atâția te-nalti ca o minune,
Sub bolțile cereşti.
Tu ai văzut în juru-ți popoare felurite,
În lupte furnicând,

Romanul însă singur cu inima fierbinte
Stătu te admirând." (Alecu Donici)
"Priveam fără de țintă -n sus
Într-o sălbatică splendoare
Vedeam Ceahlăul la apus,
Departe-n zări albastre dus,
Un uriaş cu fruntea-n soare,
De paza țării noastre pus." (Coşbuc)
Mi-e dor de Ceahlăul meu drag.

Mi-e dor de moldovenii mei şi de părinți. Inima mea plânge de dorul tău Bătrâne Ceahlău. Sufletul meu tânjeşte după tine şi spiritul meu te cuprinde într-o lungă îmbrățişare.

"O, dragul meu Ceahlău!
Şi-a tale suvenire în inima-mi săpate.
Îmi zic că-s june eu.
Sub ale tale poale sunt şi voi fi tot june,
Căci tu nu-mbatransti,
De mii de ani atâția te-nalti ca o minune,
Sub bolțile cereşti.
Tu ai văzut în juru-ți popoare felurite,
În lupte furnicând,
Romanul însă singur cu inima fierbinte
Stătu te admirând." (Alecu Donici)

Mircea cade în genunchi în faţa crucii săpate în stânca spunând:

"Am nevoie de tine să mă ghidezi. Dă-mi înţelepciune şi energie pentru a o ajuta pe Laura. Cer şi Pământ ajutaţi-mă!

Ajută-mă, Doamne, ştiu că tu eşti singurul care o poate vindeca."

Mircea începe să fărâmițeze şi să amestece plante de leac gândindu-se: " Mă întreb care boala este mai gravă, a trupului său a sufletului? Mulți terapeuți spun că întâi sufletul se îmbolnăveşte şi după aceea trupul. De aceea pentru o vindecare completa şi sigură trebuie început cu vindecarea în primul rând a sufletului. Într-o zi a bătut la uşa mea o femeie de 30 de ani care m-a rugat să-i vindec sufletul. Încercase tot felul de terapii, dar fără niciun rezultat. Avea o privire pierdută şi nespus de tristă când îmi povestea:

"Am trecut prin clipe groaznice şi penibile din cauza lui, dar am trăit mereu cu speranța că într-o bună zi o să mă vindec şi o să reuşesc să mă eliberez.

Niciodată nu am crezut că iubirea te poate coborî atât de jos, până în Infern. "

Eu i-am zis: „Poate nu iubirea este cea care te-a distrus, ci ura."

"Da, ai dreptate. A fost un amestec de iubire şi ura încât am ajuns să mă întreb şi eu ce simt. Comportamentul lui îmi provocă uneori milă, alteori sila, şi

chiar o mare greață. Eram conştientă că pentru mine cel mai bun lucru este să evit să-l văd, pentru că atunci când îl vedeam sufletu-mi se otrăvea. Acest om devenise o adevărată otravă pentru mine care cu fiecare zi ce trecea mă ucidea încet, dar sigur. Aşa ca--mi impuneam să nu-l mai văd, să nu mai ştiu nimic de existența lui. Dar era o părticică în inima mea care mereu mă ispitea să trag cu ochiul. El devenise îngerul, dar şi demonul care mă chinuia. O parte din mine îl iubea şi altă parte îl ura. Era în interiorul meu o ura, dar şi o iubire imensă. E groaznic să simți în tine bătălia dintre ura şi iubire, dintre rău şi bine, dintre lumină şi întuneric. Parcă Paradisul şi Infernul salasuiau în sufletul meu şi se războiau între ele pentru supremație. Războiul acesta interior mă ducea în pragul nebuniei.

Nu am ajuns la un nivel atât de evoluat încât să iubesc necondiționat, adică el să facă ce vrea şi eu să tac şi să iert ca un bun creştin. Departe de mine aceste principii creştine pe care nu prea le înțeleg, fiindcă ele nu sunt pentru oameni, ci pentru supraoameni.

Sunt doar un om şi mai am mult de muncă cu mine însumi până să ajung la Omul acela care nu are limite, care e impasibil la tot şi la toate. Am făcut yoga, meditații, am spus mantre, am privit şi desenat mandale, am făcut asane, mudre, dar totul în zadar. Eu mereu eram agasata de relele lumii interioare care se năpusteau asupra mea ca nişte balauri cu 10 capete.

Mă simțeam cel mai singur şi cel mai pierdut om din lume. Durerea inimii îmi întuneca rațiunea. Mintea mea plutea într-o mare nebuloasă. Îl uram pentru că nu puteam să mă eliberez de el. Parcă eram legată de acel om cu mii de fire invizibile. Un terapeut clarvăzător mi-a zis că relația noastră este karmică şi de aceea… El a fost omul pe care l-am iubit de când mă ştiu şi-l aşezasem în inima mea pe un frumos piedestal. El era îngerul şi Zeul meu. Până într-o zi când am descoperit că în realitate era mincinos, ipocrit şi perfid. Atunci cerul s-a năruit peste mine. Ploi de meteoriți mi-au bombardat sufletul care se destrămă de durere. În disperarea amară care m-a cuprins, râurile de lacrimi nu mai secau. Aşa am început să-l caut pe Dumnezeu, dar el nu mi-a răspuns şi încep să cred în inexistența lui."

„Aici greşeşti!" i-am spus.

Eu pot să-ți aduc argumente favorabile existenței lui Dumnezeu. Pot să-ți argumentez istoric, ontologic…

Femeia însă era statornică în incredulitate şi mă privea atemporal.

Greşeala ei era că-l divinizase pe acel om. Pentru ea, Dumnezeu era acel bărbat, care descoperise într-un târziu ca o minția, o înşela şi pe care nu-l putea ierta.

Pentru el avea toată iubirea şi toată ura din lume. Tot universul ei se învârtea în jurul acelui individ care-i înşelase toate aşteptările.

Până atunci nu am întâlnit niciun om care să iubească şi să urască în

acelaşi timp cu atâta forță. Aşa că am întrebat-o vrând să mă conving de sentimentele ei: „Dacă lui i s-ar întâmpla ceva, ce ai face?”

„O! Nu, nu cred că aş suporta să i se întâmple ceva rău. Îl urăsc, dar şi-l iubesc, chiar dacă este un mizerabil ordinar. E groaznic ce mi se întâmplă. De-ar fi doar ura sau doar iubire, atunci ar fi bine. Dar în mine sunt amândouă.”

„Şi ce vrei? Să fie doar ura sau doar iubire?” Femeia face ochii mari mirându-se de o asemenea întrebare şi gândindu-se puțin spune: „Vreau să înceteze zbuciumul meu sufletesc. Vreau să fiu calmă, senină, liniştită, indiferenta. Nu vreau ura, nu vreau iubire. Vreau doar vid.”

Când vei avea doar vid o să doreşti să-l umpli cu ceva.

"Atunci o să aleg iubirea, dar o formă superioară de iubire.

Ce minunat ar fi dacă totul ar fi atât de simplu, atât de uşor, încât să putem singuri şi după bunul nostru plac să ne umplem vidul sufletesc cu ceea ce este mai frumos, mai superior, cu o iubire pură, mare şi minunată care să strălucească în noi precum soarele pe altarul cerului albastru.

Poate că eu sunt o nebună sau o învinsă a vieții care-şi risipeşte dezamăgirile şi care nu a ştiut să facă iubirea să rodească.

Mă simt străină şi părăsită, iar în jurul meu nu văd nicio mâna întinsă, brațe care să mă îmbrățişeze, un sprijin sau o protecție.. Mă simt atât de singură, atât de singură..."

I-am spus: "Nimeni nu-i singur. El este alături de tine. Numai ca nouă oamenilor ne place fetişismul. Ne place să atingem, să pipăim, să mângâiem, neştiind că Dumnezeu nu poate fi atins şi că el nu sta într-un anumit loc, oricât am îngrădi noi locul respectiv. El este peste tot, doar în el trăim şi ne mişcăm. Caută-l în sufletul tău, în conştiința şi în inima ta!

Din zbuciumul tău sufletesc, din această singurătate apăsătoare se poate naşte o steluță minunată, dacă tu vrei. Şi mai trebuie să ştii că unelor iubiri le este dat să nu se împlinească niciodată. Încă eşti tânără şi chiar dacă nu ai mai fi, atâta timp cât trăieşti mai există speranța că într-o zi vei întâlni pe cel care te merită cu adevărat. Draga mea, nu se merită să-ți pierzi timpul iubind un om care la rândul lui iubeşte pe alta şi care se ține ca un câine credincios, se gudura şi dă din coada când acea femeie îl baga în seamă şi îi aruncă şi lui câte un os. Acea vulpiță şireată şi ahtiată după bani îi oferă ceea ce el doreşte: întâlniri, distracție, destrăbălare, alcool şi sex cât cuprinde. Trebuie să recunoşti că între voi exista o incompatibilitate totală de 100. Nu aveți nimic în comun şi sunteți totalmente opuşi la fel cum este albul şi negrul, lumina şi întunericul, raiul şi iadul.

Iartă-mă că-ți vorbesc aşa, dar din ceea ce mi-ai povestit eu asta am înțeles. Deschide ochii şi vezi adevărul!

Chiar dacă doare, chiar dacă inima ți-e însângerată rupe pentru totdeauna acele fire invizibile cu toată puterea, cu toată forța de care eşti în stare şi fii tu

însuți. Nu eşti un om slab şi nici singură nu eşti. Sunt oameni care te iubesc şi care-şi întind brațele spre tine, dar tu nu vrei să primeşti îmbrățişarea lor.

Ştiu că este greu. E tare greu să rupi, să sfărâmi acel fir invizibil care te leagă de persoana pe care o iubeşti, dar când o iubire îți face rău, când nu este reciproca, atunci firul trebuie tăiat."

Privind parcă prin mine îmi zice: „Dacă aş putea şterge tot ce a înscris iubirea în minte şi-n inima, toate umbrele, toate dorurile, toate lacrimile, toate gândurile, toate frământările care nu mă lasa să dorm!"

„Dacă vrei, poți!" i-am spus, dar adevărul era că mă simțeam neputincios.

Mă simțeam astfel, fiindcă eu nu am fost niciodată îndrăgostit şi vorbeam despre ceva ce nu cunoşteam.

Ştiam că cel ce-i va vindeca sufletul nu eram eu, ci Dumnezeu, timpul şi ea însăşi. Eram conştient că singurul lucru pe care-l puteam face era să-i trezesc conştiința şi să-i îndrept sufletul spre Dumnezeu, spre credința. În minte îmi venea mereu cuvintele lui Iisus: „Credința ta te-a vindecat".

Nu ştiam cum e să suferi din iubire. Am iubit munții, izvoarele, plantele, dar la capitolul femei am fost indiferent până acum. Niciodată nu m-a interesat culoarea ochilor vreunei femei. Pentru mine mult mai importantă era culoarea cerului, culoarea cristalului din vreo peşteră necunoscută sau a vreunei flori stinghere.

Am văzut femei îndrăgostite de divinitate şi mă amuză al lor delir întrebându-mă: Cum or fi văzând ele pe Dumnezeu? Un bărbat brun sau blond cu lungi plete? Uneori, chiar simțeam o repulsie destul de puternică față de acele femei care se credeau mirese ale lui Dumnezeu, uimindu-mă de a lor nebunie şi întrebându-mă: „Cum un om poate să acceadă la un asemenea titlu?"

Dar nebunia lumii este mare, aşa că am ajuns să numai mă mire nimic.

Iartă-mă, Doamne! Nu ştiu cum arăți, dar nu cred că arăți ca un om. Eu acum te văd că pe o sferă de energie, iar când eram copil te asemănam cu un bunic îmbrăcat în alb şi care de bătrân ce era se sprijinea într-un toiag.

Adevărul este că există în om nevoia de adorație. Unii adora femeia, ații pe Dumnezeu. Obiectul adorării se schimbă foarte des în lumea noastră. Bărbatul azi adora o femeie, mâine alta şi tot aşa mereu. Femeile nu se lasă mai prejos şi fac şi ele acelaşi lucru.

Iar printre cei care se cred credincioşi am văzut destui care trec de la adorarea lui Iisus la adorarea lui Lucifer şi invers.

Am văzut şi nebuni care-şi uita limitele şi exclamă: „Eu sunt Dumnezeu!" ca după un timp să cadă în prăpastia neputinței spunând: „Sunt doar un vierme!"

Nestatornicia bântuie prin sufletele oamenilor, făcându-i să alerge de colo colo ca bezmeticii.

De când mă ştiu mi-a plăcut jocul.

Pentru mine era o mare plăcere să mă joc, să par în fața altora ceea ce nu sunt. Jucam diverse roluri urmărind şi amuzându-mă copios de reacția celor din jur, văzând credulitatea şi naivitatea lor.

Acum m-am maturizat şi adevărul este că m-am plictisit să tot testez oamenii şi să joc tot felul de roluri stupide şi penibile.

De acum o să fiu doar eu. O să fiu doar cel ce sunt cu adevărat, Mircea Milipov, speolog şi bioterapeut. Sunt un bărbat puternic, curajos, căruia nu-i este frică de nimic, iubitor de adevăr, iubitor de frumos, căutător de lumină, căutător de mituri, de legende, de civilizații dispărute, de comori de înțelepciune şi plin de compasiune pentru cei sărmani, bolnavi şi neajutorați.

Lumea este plină de nebuni şi de vânători de himere ce nu renunța la ele până în ultima clipă a vieții. Poate că şi eu semăn puțin cu un vânător de himere. Nu alerg şi străbat munții în lung şi-n lat căutând comoara înțelepciunii ascunsă în vreo peşteră adâncă şi neştiută de nimeni?

Cine ştie, poate că într-o zi o să o găsesc. Privind la lume mi-am dat seama că ceea ceste omniprezenta este Durerea şi că nicio religie a lumii nu mai este capabilă să o aline.

Am studiat miturile lumii care m-au prins în mreje, în vârtejuri ametitoare şi mi-au dat fiori, dar am observat că religiile nu întăresc, ci erodează credința.

Tot citind şi plimbându-mă prin religiile lumii am devenit obsedat de şarpe şi văd cum unii îşi duc viața sub puternica influență a şarpelui ispititor al desfrâului şi cum alții, foarte puțini, îşi duc existența sub puterea şarpelui înțelepciunii.

Uneori credința şi îndoială se duelează în al meu suflet aruncându-mă în abisuri ametitoare.

Sfinții se duceau să trăiască în pustiu, dar eu am descoperit un pustiu imens în sufletele oamenilor şi am aflat că nebunii sunt cei mai mari specialişti în Dumnezeu. Ei vorbesc mereu cu Dumnezeu şi uneori se cred chiar Dumnezeu.

Sunt fascinat de nemurire, dar prin mintea mea trece uneori un gând care-mi şopteşte: „Dacă este o aberație?" Acest gând să vină de la şarpele ispititor?

Cred în valorile creştinismului, numai că eu n- am întâlnit niciun creştin adevărat, dar copii false am văzut cu miile.

Cel mai mult m-a uimit un pacient care spunea că este total dezamăgit de Dumnezeu, dar şi de diavol. Mi s-a părut cel mai intersant caz pe care l-am avut.

Printre pacienții mei am avut unul cuprins de o mare plictiseala. Omul era o fire erotică, dar femeile şi dragostea lor îl dezamăgise complet. În ultimul timp au venit la mine oameni care aveau probleme sentimentale.

Am învățat de la ei ca o dragoste care moare seamănă cu o stea căzătoare. Străluceşte în cadera ei, după care, praf, pulbere şi uitare. Un bolnav mi-a spus că el în dragoste este un adevărat vampir. Fără să vreau primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit la dantura lui şi într-adevăr avea nişte colți invizibili.

Aşa, că a trebuit să-i dau dreptate.

Am mai aflat că un îndrăgostit gelos este un adevărat martir. Poate să fie canonizat şi trecut sfânt în calendar.

Cu sinucigaşii a trebuit să lucrez mai mult. Le-am zis că dacă vor neapărat să-şi ia viața, atunci să moară pentru ceva mai bun, mai înălțător, să devină eroi, să zguduie lumea din temelii, şi nu pentru o târfă de doi bani pe care o găseşti la orice colț de stradă, prin toate barurile şi cafenelele.

Un pacient îmi povestea că în fiece noapte se trezeşte în pat cu o femeie mică, slabă, brună cu sânii mici, cu care face amor şi care-l lăsă vlăguit şi cu mințile pierdute. Până la urmă am descoperit amândoi că acea femeie mică şi slabă era vecina lui de palier o nimfomană pe care am refuzat să o tratez provocându-mi o mare repulsie. Tot timpul era în călduri.

Am tratat şi un poet care mi-a dăruit şi un volum de poezii scrise de el.

Sărmanul om! Visa mereu să-şi îngroape fruntea între două continente şi să mângâie munții moi şi tranadafirii cu miros de roze. Într-un târziu am aflat că acele continente erau sânii mari şi frumoşi ai Mariei, o învățătoare tânără şi frumoasă pentru care el făcuse o pasiune nebună.

Un stareț de la o mănăstire renumită îmi aduce să tratez un călugăr care s-a îndrăgostit de o sfântă pictată pe pereți. Am aflat că acea sfântă semăna perfect cu Ancuța o fată care venea în fiece vineri la maslu. Până la urma călugărul a plecat cu Ancuța şi acum au doi copii frumoşi.

Dar cel mai mult m-a amuzat unul pe care l-a adus nevastă că delira tot timpul. După ce soția a plecat zice: „Domnule Milipov, eu sunt sănătos tun. Nu am nimic, dar îmi place la nebunie să o enervez pe cotoroanța asta. Este o adevărată scorpie. Cum de m-am însurat cu ea?”

Cu o săptămână înainte până să vin aici m-am trezit cu un individ care avea figura de proxenet. Era înalt, slab, deşirat, cu o figură astenica şi cu nasul în vânt. Omul era terorizat de imperativul aparențelor. Un bun şi talentat observator ar putea scrie un roman întreg despre acest individ, despre psihologia acestuia, reacțiile, revolta, viața interioară şi jocul aparențelor. Cum se simțea urmărit de temeri, cum plecă noaptea de acasă ca o cucuvea şi se ducea la întâlniri ascunse de ochii lumii prin cabane şi hoteluri mai retrase. Devenise un foarte bun actor pe scena vieții jucând diverse roluri: de amorezat, de om care suferă, de câine bătut, de câine credincios, de om neînțeles singur şi amărât mai să-i plângi de milă. Acest om era un adevărat cameleon. Era şiret şi întotdeauna obținea ce-şi propunea. Mereu a dus o viață dubla. Acasă cu nevasta şi la distracții cu amanta. Omul mințise atât de mult încât nu mai era în stare să spună un cuvânt adevărat. Era tipul de om care se prosterna în fata târfelor ca un creştin în fața icoanelor. Ajunsese să se creadă mare ginecolog insirandu-mi dimensiunile intime ale amantelor şi avea o plăcere nebună să-mi povestească despre isprăvile sale cu nevestele altora.

Omul se întorsese la origini şi devenise un cimpazeu care țipa ori de câte ori vedea o femeiuşcă tânără. Avea despre sine o părere foarte bună crezându-se un mare ziarist, un mare literat insirandu-mi premiile pe care le-a luat şi cercurile elevate prin care se învârte dansând salsa cu o târfuliță care lucrează prin televiziune. Acel grup de elite cu care se mândrea erau în realitate oameni plini de vicii, superficiali, non-valori pe care această societate bolnavă, putredă, pe cale de descompunere, în agonia ei îi scosese în față.

Când luciditatea îl coplesa, spunea despre el însuşi că ajunsese o gânganie literată atinsă de nevroză.

Trăiesc într-o lume nebună plină de nebuni. Aşa, că uneori îmi vine să plec, să mă purific, să iau o gură de aer proaspăt, să mă regăsesc pe mine însumi şi să uit de nebunia acestei lumi şi de atingerea ei care începe să devină contagioasă. De aceea azi mă găsesc în această peşteră minunată. Adevărul este ca muntele a fost prima şi marea mea iubire.

Mircea se apropie de Laura şi îşi plimbă mâinile la o distanță de o palmă pe deasupra corpului fetei spunând: „Nu este deloc bine! Cancer la sân cu metastaza la ficat. Până acum nu am avut un caz atât de greu. Pentru mine este o mare provocare. O să reusec să salvez această fată din ghearele morții? Dacă tu vrei, Doamne, atunci o să pot. O să-mi folosec capacitățile native ca să-i elimin blocajele energetice."

Mircea îşi plimbă neîncetat mâinile, după care atinge uşor cu vârful degetelor zona ficatului. Dintr-o dată el devine palid, se îndepărtează de Laura şi se aşează jos lângă o stalagmită conică uriaşă, simțindu-se amețit.

După un timp se ridică, ia ce preparase şi îi ridică capul fetei, spunându-i: „Te rog să bei tot ce-ți dau. E spre binele tău. Te va ajuta foarte mult. Bravo! Acum o să-ți pun cataplasme pe sân şi ficat, după care o să dormi liniştită."

Îi desface bluza aplicându-i pe sân şi în zona ficatului cataplasme din argila găsită prin locurile pe unde umblase, amestecată cu alte ingrediente doar de el ştiute. O acoperă pe Laura şi se îndreaptă spre echipamentul cu care făcea scufundări subacvatice gândind: " E pentru prima dată când preiau o energie negativă atât de puternică din corpul unui bolnav. Parcă sunt un burete care absoarbe toate gunoaiele din corpurile oamenilor. Semăn cu un magnet care extrage răul din corpul pacientului. Am nevoie urgentă de o purificare. Ce ar putea să mă purifice mai bine decât o scufundare în apă limpede că cristalul a lacului subteran din Sala Splendorilor cum a numit-o Laura?

Bărbatul echipat corespunzător se aruncă în apele acelui lac subteran. Găseşte un sifon pe care-l depasesete, reuşind astfel să exploreze noi galerii scufundate. De când a descoperit această peşteră vroia să cunoască carstul inundat, această lume aparte care-l acaparează şi -l fascinează odată ce a pătruns în labirintul ei. Dar, este conştient că este şi o lume plină de pericole, pe cât este de atrăgătoare. Îşi aminteşte de prietenul său Vasile, un temerar şi

experimentat speolog scafandru care a explorat solitar un astfel de carstu unde şi-a pierdut viața pentru a cunoaşte această lume misterioasă din adâncuri.

Tot explorând acele galerii inundate observa pe un perete unde adâncimea apei era foarte mică o pictură rupestră în cărbune. Acea pictură era foarte asemănătoare cu cea descoperită în peştera Coliboaia. Continuând drumul prin acele abisuri i se descoperă în fața ochilor o lume fantastică.

O lume de vis era în acele ape limpezi precum cleştarul. Când îşi ridică privirea spre plafon are senzația că deasupra lui este cerul înstelat, dar ceea ce lumina în acel întuneric erau nişte vietăți mici bioluminescente ce semănau cu nişte steluțe albastre minunate. Mircea spune: „Nu credeam să văd şi la noi în țara această specie rară. Carpații sunt plini de mistere şi de minuni. Doar în peştera Waitomo din Noua Zeelandă am mai văzut aşa ceva."

Muntele este plin de viață şi adâncime, încântă simțurile omului îndrăgostit de frumos, de natură, incita fantezia şi mişca sufletul până în profunzimile cele mai intime. El are puterea de a te schimba lăuntric, te purifică şi te regenerează. "

Aşa -mi spunea Vasile Ionescu speologul ardelean cu suflet de copil şi inima de aur. El m-a inițiat acum 7ani în tainele speologiei subacvatice. De la acest om minunat am învățat o mulțime de lucruri. Mi-e dor de el şi ştiu că acum mă priveşte zâmbind dintre stele. Îmi aduc aminte cum stăm amândoi sub o mirifică bolta subterană şi cum şi-a îndreptat privirea spre o nişă de lumină spunându-mi: „Mircea, omul ca spirit al cunoaşterii întotdeauna îşi înalță privirea spre cer, dorind în adâncul sufletului său să fie în armonie deplină cu Spiritul Universal şi să se unească iar cu întregul din care s-a desprins."

El s-a unit cu întregul şi amintirea lui este vie în mintea şi-n sufletul meu.

Într-o zi mi-a spus:

„Destinul a decis! Peştera este semnul meu."

L-am privit uimit, iar el începe să-mi explice: "Peştera este un simbol mitologic privitor la întoarcerea la origini, la inițiere, la renaştere.

În multe tradiții inițiatice peştera reprezintă lumea. Chiar şi Plotin spunea că peştera întruchipează lumea noastră. Dar mai este şi un simbol al inconştientului, al primejdiilor neaşteptate şi simbolizează explorarea eului interior. Deci, noi explorăm peşteri, dar în acelaşi timp explorăm şi lumea interioară şi cea exterioară. Îți trebuie o mare forță lăuntrică pentru a putea privi lumina, a contempla inteligibilul şi a renunța la umbre.

Adu-ți aminte de peştera lui Platon:

"Socrate: Asemuieşte firea noastră în privința educației şi a lipsei de educație cu următoarea întâmplare: iată mai mulți oameni aflați într-o încăpere subpământeană, ca într-o peşteră, al cărei drum de intrare dă spre lumină, drum lung față de lungimea întregului peşterii.

În această încăpere ei se găsesc, încă din copilărie, cu picioarele şi grumazurile legate, astfel încât trebuie să stea locului şi să privească într-o singură

direcție, fără să-şi poată roti capetele din pricina legăturilor. Lumină vine de sus şi de departe, de la un foc aprins înapoia lor; iar între foc şi oamenii legați este un drum aşezat mai sus, de-a lungul căruia, iată, e zidit un mic perete, aşa cum este, să zicem, paravanul scamatorilor, pus dinaintea celor ce privesc, deasupra căruia îşi arată ei scamatoriile"

Glaucon: „Văd"

— Mai încearcă să vezi şi că, de-a lungul acestui perete, nişte oameni poartă felurite obiecte care depăşesc în înălțime zidul, mai poartă şi stătui de oameni şi alte făpturi de piatră sau lemn, lucrate în chipul cel mai divers. Iar dintre cei care le poartă, unii scot sunete, alții păstrează tăcerea.

— Ciudată imagine şi ciudați sunt oamenii legați!

— Sunt asemănători nouă. Căci crezi că astfel de oameni au văzut, atât din ei înşişi cât şi din ceilalți, altceva decât umbrele care cad, aruncate de foc, pe zidul dinaintea lor?

— Cum ar putea vedea altceva dacă întreaga viață sunt siliți să-şi țină capetele nemişcate?

— Iar dacă ei ar fi în stare să stea de vorbă unii cu alții, nu crezi că ar socoti că, numind aceste umbre pe care le văd, ei numesc realitatea?

— Necesar.

— Şi ce-ar face dacă zidul de dinainte al închisorii ar avea ecou? Când vreunul dintre cei ce trec ar emite vreun sunet, crezi că ei ar socoti emisiunea sunetului fiind altceva în afara umbrei ce le trece pe dinainte?

— Pe Zeus, nu cred!

— În general deci, asemenea oameni nu ar putea lua drept adevăr decât umbrele lucrurilor.

— E cu totul obligatoriu.

— Priveşte acum în ce fel ar putea fi dezlegarea lor din lanțuri şi vindecarea de lipsa lor de minte: atunci când vreunul dintre ei s-ar pomeni dezlegat şi silit deodată să se ridice, să-şi rotească grumazul, să umble şi să privească spre lumină, făcând el toate acestea ar resimți tot felul de dureri. Iar din pricina strălucirii focului n-ar putea privi direct acele obiecte, ale căror umbre le văzuse mai înainte. Ce crezi că ar zice dacă cineva i-ar spune că ceea ce văzuse până atunci nu erau decât deşertăciuni, dar că acum se află mai aproape de ceea-ce-este şi că, întors către ceea-ce-este, vede mai conform cu adevărul? În plus, dacă arătându-i fiecare dintre obiectele purtate, l-ar sili prin întrebări să răspundă ce anume este lucrul respectiv, nu crezi că el s-ar putea afla în încurcătură şi că ar putea socoti că cele văzute mai înainte erau mai adevărate decât cele arătate acum?

— Ba da.

— Iar dacă l-ar sili să privească spre lumina însăşi, nu crezi că l-ar durea ochii şi că ar da fuga îndărăt, întorcându-se spre acele locuri pe care poate să le vadă şi le-ar socoti pe acestea în fapt, mai sigure decât cele arătate?

— Chiar aşa!

— Dar dacă cineva l-ar smulge cu forța din locuința aceasta, ducându-l pe un suiş greu şi pieptiş, nedându-i drumul până ce nu l-ar fi tras la lumina soarelui, oare nu ar suferi şi nu s-ar mânia că e tras? Iar când ar ieşi la soare, nu i s-ar umple ochii de strălucire, astfel încât nu ar putea vedea nimic din lucrurile socotite acum adevărate?

— N-ar putea să le vadă, cel puțin pe moment.

— Cred că ar avea nevoie de obişnuință, dacă ar fi ca el să vadă lumea de sus. Iar mai întâi, el ar vedea mai lesne umbrele, după aceea oglindirile oamenilor şi ale lucrurilor, apoi în sfârşit lucrurile în sine. În continuare i-ar fi mai uşor să privească în timpul nopții ceea ce e pe cer şi cerul însuşi, privind deci lumina stelelor şi a lunii mai curând decât soarele şi lumina sa în timpul zilei.

— Cum de nu.

— În sfârşit el va privi soarele. Nu în apă, nici reflexiile sale în vreun alt loc străin, ci l-ar putea vedea şi contemplă aşa cum este.

— Necesar.

— După aceasta, ar cugeta în legătură cu soarele, cum că acesta determină anotimpurile şi anii, că el cârmuieşte totul în lumea vizibilă, fiind într-un fel răspunzător şi pentru imaginile acelea văzute de ei în peşteră.

— E clar că aici ar ajunge, după ce va fi străbătut toate celelalte etape.

— Atunci nu crezi că dacă omul acesta şi-ar aminti de prima sa locuință, de „înțelepciunea" de acolo, ca şi de părtaşii săi la lanțuri, el s-ar socoti pe sine fericit de pe urma schimbării, iar de ceilalți i-ar fi milă?

— Cu totul.

— Iar dacă la ei ar exista laude şi cinstiri şi s-ar da răsplată celui mai ager în a vedea umbrele ce trec alături şi care îşi aminteşte cel mai bine cele ce de obicei se preced, se succed sau trec laolaltă şi care, în temeiul acestor observații, ar putea cel mai bine să prezică ce urmează în viitor să se mai întâmple, ți se pare oare că omul nostru ar putea să poftească răsplățile acelea şi să-i invidieze pe cei onorați la ei şi aflați la putere? Sau ar simți ce spune Homer, voind nespus „mai degrabă argat să fie pe pământ la cineva neînsemnat, sărman şi fără de stare", consimțind să pățească orişice mai degrabă decât să aibă părerile de acolo şi să trăiască în acel chip?

— Aşa cred şi eu.

— Mai gândeşte-te şi la următorul aspect: dacă acel om, coborând, s-ar aşeza iarăşi în acelaşi loc de unde a plecat, oare nu ar avea ochii plini de întunecime, sosind deodată dinspre lumea însorită?

— Ba da.

— Iar dacă el ar trebui din nou că, interpretând umbrele acelea, să se ia la întrecere cu oamenii ce au rămas întotdeauna legați şi dacă ar trebui să o facă chiar în clipa când nu vede bine, înainte de a-şi obişnui ochii, iar dacă acest timp

cerut de reobişnuire nu ar fi cu totul scurt, oare nu ar da el prilej de râs? Şi nu s-ar spune despre el că, după ce s-a urcat, a revenit cu vederea coruptă şi că, deci, nici nu merită să încerci a sui? Iar pe cel ce încearcă să-i dezlege şi să-i conducă pe drum în sus, în caz că ei ar putea să pună mâinile pe el şi să-l ucidă, oare nu l-ar ucide?

— Ba chiar aşa.

— Iată dragă Glaucon imaginea care trebuie, în întregime pusă în legătură cu cele zise mai înainte: domeniul deschis vederii e asemănător cu locuința-închisoare, lumina focului din ea – cu puterea soarelui. Iar dacă ai socoti urcuşul şi contemplarea lumii de sus ca reprezentând suişul sufletului către locul inteligibilului, ai înțelege bine ceea ce eu nădăjduiam să spun, de vreme ce aşa ceva ai dorit să asculți. Dacă nădejdea aceasta e îndreptățită, Zeul o ştie.

Opiniile mele însă acestea sunt, anume că în domeniul inteligibilului, mai presus de toate este ideea Binelui, că ea este anevoie de văzut, dar că, odată văzută, ea trebuie concepută ca fiind pricina pentru tot ce-i drept şi frumos; ea zămisleşte în domeniul vizibil lumina şi pe domnul acesteia, iar în domeniul inteligibilului chiar ea domneşte, producând adevăr şi intelect; şi iarăşi cred că cel ce voieşte să facă ceva cugetat în viața privată sau în cea publică, trebuie s-o contemple.

— Sunt de aceeaşi părere, în felul în care pot.

— Atunci fii de acord şi cu lucrul care urmează şi nu te miră că cei care ajung aici nu vor să se îndeletnicească cu afacerile omeneşti, ci mereu sufletele lor cată în sus, fapt firesc dacă aceasta se întâmplă după chipul imaginii înfățişate mai înainte.

— E firesc.

— Dar crezi că e de mirare, dacă cineva, sosind de la contemplarea divinului la cea a lucrurilor omeneşti, se poartă cum nu trebuie şi se face de râs, având vederea încă slabă? Ți se pare de mirare că, înainte de a se obişnui îndestulător cu bezna din lumea de aici, este silit, pe la tribunal sau pe aiurea, să se confrunte cu umbrele dreptății, sau cu statuile de la care provin umbrele şi să se ia la întrecere cu alții în legătură cu acest subiect şi în felul în care sunt înțelese toate acestea de către oameni ce n-au văzut niciodată dreptatea însăşi?

— Nu este deloc de mirare.

— Dar dacă lumea ar avea minte şi-ar aminti că există două feluri de slăbire a vederii, provenind de la două feluri de pricini: o dată a celor ce vin de la lumină la întuneric, apoi a celor ce vin de la întuneric la lumină. Ar putea atunci gândi că acelaşi lucru se petrece şi cu sufletul, atunci când l-ar vedea tulburat şi incapabil să vadă ceva; n-ar trebui să râdă necugetat, ci s-ar cădea să cerceteze dacă nu cumva, venind sufletul de la o viață mai luminoasă, nu e pătruns de întuneric datorită neobişnuinței; sau dacă, dimpotrivă, sosind de la mai multă neştiință înspre o viață mai luminoasă, nu s-a umplut de o mai mare strălucire. Astfel, pe cel

dintâi l-ar socoti fericit pentru ceea ce i s-a întâmplat şi pentru ceea ce a trăit, în timp ce pe celălalt l-ar socoti vrednic de milă. Iar dacă totuşi ar voi să râdă de acesta din urmă, ar fi mai puțin ridicol să râdă de el, decât de cel care soseşte de sus, de la lumină.

— Foarte corect ceea ce spui.

— Aşa ceva trebuie să cugetăm despre aceste suflete, dacă ideile noastre sunt adevărate. Şi să nu socotim că educația este ceea ce unii pretind că ea este: într-adevăr ei susțin că pot aşeza ştiința într-un suflet în care ea nu se afla, ca şi când ar da vedere ochilor orbi.

— Da, ei susțin aşa ceva.

— Discuția noastră arată însă că, după cum ochiul nu e în stare să se întoarcă dinspre întuneric spre strălucire, decât laolaltă cu întreg corpul, la fel această capacitate prezentă în sufletul fiecăruia, ca şi organul prin care fiecare cunoaşte, trebuie să se răsucească împreună cu întreg sufletul dinspre tărâmul devenirii, până ce ar ajunge să privească la ceea-ce-este şi la măreața lui strălucire. Aceasta numim Binele, nu?

— Da.

— Iată deci arta „răsucirii". Se pune problema în ce fel se va obține transformarea cea mai rapidă şi mai eficace a sufletului. Nu-i vorba de a-i sădi „simțul văzului", ci de a-l face să „vadă" pe cel care are deja acest simț, dar nu a fost crescut cum trebuie şi nici nu priveşte unde ar trebui.

— Aşa se pare.

— Celelalte aşa-zise virtuți ale sufletului par să fie cumva apropiate de virtuțile trupului – de fapt ele nu există în el mai înainte, ci doar mai târziu apar în obiceiuri şi în ocupațiile omului. Însă capacitatea de a cugeta are, mai degrabă decât orice altceva, parte de ceva divin pare-se, de ceva care face ca ea să nu-şi piardă puterea niciodată. Numai că ea poate deveni, dând urmare „răsucirii" ceva folositor şi util, sau nefolositor şi vătămător. Ori n-ai observat la cei socotiți ticăloşi dar iscusiți, că măruntul lor suflet e ager la vedere şi priveşte cu ascuțime scopurile spre care s-a îndreptat, ca unul ce nu are o vedere slabă, dar e silit să slujească răului, încât, cu cât ar fi mai ager la vedere, cu atât ar săvârşi mai multe răutăți?

— Ba da.

— Dacă atunci s-ar tăia încă din copilărie această parte rea a sufletului, i s-ar tăia atunci legăturile de rudenie cu devenirea, precum cu un plumb nevrednic, legături care, înclinând spre mâncăruri şi plăceri de acest fel, spre bucuriile ospețelor, întorc în jos privirea sufletului. Or, dacă s-ar îndepărta de ele şi s-ar întoarce către adevăr, aceeaşi putere aparținând aceloraşi oameni, l-ar vedea atunci cu multă agerime, la fel cum vede şi lucrurile asupra cărora este acum îndreptată.

— E verosimil.

— Verosimil e şi următorul lucru: nu este necesar, în temeiul celor de dinainte

că nici cei needucați şi lipsiți de experiența adevărului să nu poată vreodată cârmui ca lumea cetatea, dar nici cei lăsați să-şi consume până la capăt viața în învățătură? Primii deoarece duc lipsă unui principiu unic, pe care având-l în vedere, să facă tot ceea ce fac, în viața privată şi în public; ceilalți fiindcă de bunăvoie nu vor acționa, socotind că au şi ajuns să viețuiască în Insulele Fericiților.

— Adevărat.

— Este prin urmare, sarcina noastră, a celor ce durăm cetatea, să silim sufletele cele mai bune să ajungă la învățătura pe care am numit-o mai înainte „supremă", anume să vadă Binele şi să întreprindă acel urcuş, iar după ce, fiind sus, vor fi privit îndeajuns, să nu li se îngăduie ceea ce acum li se îngăduie.

— Ce anume?

— Să rămână pe loc şi să nu mai vrea să coboare îndărăt la acei oameni înlănțuiți, nici să ia parte la greutățile şi cinstirile lor, fie că sunt mai mult sau mai puțin vrednice.

— Dar nu le vom face o nedreptate şi nu îi vom lăsa să trăiască mai rău, când lor le este cu putință să trăiască mai bine?

— Iarăşi ai uitat prietene că legea nu se sinchiseşte ca o singură clasă să o ducă deosebit de bine în cetate, ci ea orânduieşte ca în întreaga cetate să existe fericirea, punându-i în acord pe cetățeni prin convingere şi constrângere, făcându-i să-şi facă parte unul altuia din folosul pe care fiecare poate să-l aducă obştii. Legea face să fie în cetate astfel de oameni, nu ca să-l lase pe fiecare să se îndrepte pe unde ar vrea, ci ca ea să-i folosească pentru a întări coeziunea cetății.

— Adevărat, am uitat.

— Cugetă deci Glaucon şi vezi că nu le vom face o nedreptate celor care devin ca noi filosofi, ci le vom prescrie un principiu drept, determinându-i să poarte de grijă celorlalți şi să vegheze asupră-le. Le vom spune că filosofii apăruți în alte cetăți nu iau parte în chip firesc la problemele acelor cetăți: căci ei apar acolo de la sine putere, în pofida constituției fiecărei cetăți; şi este drept că ceea ce creşte de la sine, nedatorând nimănui hrană, nici să nu aibă în vedere să o asigure vreunuia. „Noi însă – vom zice – v-am născut pe voi domni şi regi peste voi înşivă şi peste restul cetății, ca într-un stup. Voi sunteți mai bine şi mai desăvârşit educați decât filosofii din alte cetăți şi mai potriviți să participați la ambele: şi la filosofie şi la cârmuire. Prin urmare, fiecare la rândul său, trebuie să coboare către locuința comună a celorlalți şi trebuie să se obişnuiască a privi obscuritatea. Căci de îndată ce vă veți fi obişnuit cu ea, o veți vedea de nenumărate ori mai bine decât cei de acolo şi veți şti ce este fiecare dintre umbre şi a cui umbră este, fiindcă voi ați contemplat adevărul despre cele frumoase, drepte şi bune. În acest caz voi (ca şi noi) veți dura cetatea în stare de trezie iar nu de vis, aşa cum sunt durate azi majoritatea cetăților, de către cei ce se luptă unii cu alții pentru nişte umbre şi se sfădesc pentru dreptul de a cârmui, ca şi când acesta ar fi ceva însemnat. Adevărul este că cetatea în care cei meniți să conducă doresc cel mai puțin să conducă este,

în chip necesar, cel mai bine şi mai neînvrăjbit durată; iar cea în care cârmuitorii se poartă pe dos, arată pe dos decât prima"

— Absolut.

— Atunci, oare crezi că nu ne vor da ascultare odraslele noastre, după ce vor auzi toate acestea şi nu vor voi să poarte partea lor de povară în cetate, fiecare când îi soseşte rândul, ci vor voi doar să locuiască toată viața unii împreună cu ceilalți, într-un loc al purității?

— E cu neputință. Căci le vom prescrie ceva drept unor oameni drepți. Iar fiecare dintre ei se va îndrepta către conducere că spre ceva silnic mai curând decât spre orice altceva, invers decât fac conducătorii de acum, din fiecare dintre cetăți.

— Astfel stau lucrurile prietene. Dacă celor meniți să conducă le vei afla o viață mai bună decât cea de conducător, este cu putință să ai o cetate bine orânduită. Căci numai în ea vor domni cei cu adevărat bogați, nu în bani, ci în ceea ce trebuie să fie bogat omul fericit: într-o viață bună şi rațională. Dacă vor veni în viața publică cei care acasă sunt cerşetori şi flămânzi, socotind că de aici – din domeniul public – le va fi dat să pună mâna pe bine, nu e cu putință să ai o cetate bine orânduită. Fiindcă odată ce cârmuirea ajunge un obiect de dispută, războiul pătrunzând în casă şi în interior, el îi nimiceşte şi pe cârmuitori şi pe restul cetății.

— Cu adevărat.

— Dar cunoşti vreo altă viață, în afară de cea proprie adevăratei filosofii, care să disprețuiască demnitățile politice?

— Nu, pe Zeus!

— Aşadar este necesar ca spre cârmuire să nu se îndrepte cei care o îndrăgesc. Căci altminteri cârmuitorii devin rivali în iubire şi se luptă unii cu alții.

— Cum să nu?

— Pe care alții, deci, îi vei determina să se îndrepte spre paza cetății, decât pe cei care, mai întâi, sunt cei mai buni cunoscători ai condițiilor ce fac o cetate să fie cel mai bine alcătuită, dar care, în plus, mai au şi alte cinstiri, ca şi o viață mai bună decât cea politică?

— Pe nimeni alții." (PlatonRepublica)

Deci, peştera reprezintă lumea sensibilă. Întunericul peşterii este ignoranța. Lanțurile sunt prejudecățile, simțurile care ne limitează.

Focul simbolizează lumina cunoaşterii. Umbrele de pe pereții peşterii reprezintă imaginile corpurilor fizice, aparențele. Suişul spre ieşirea din peşteră este drumul inițiatic spre cunoastera esențială. Contemplarea lumii din afara peşterii este cunoaşterea metafizică, cunoastera adevărata prin intelect şi rațiune. Soarele simbolizează binle, perfecțiunea.

Platon spune că noi trăim într-o lume aparenta în care vedem doar umbre, într-o lume din care avem scăpare doar prin rațiune. Experiența cu ajutorul simțurilor, este doar o simplă părere şi ea nu reprezintă cunoaşterea adevărată,

iar ideile rezultate din explorarea şi cugetarea asupra inteligibilului, sunt idei veritabile.

Eu am ajuns la concluzia că evadarea din mediocritate, cunoaşterea adevărată, salvarea din închisoarea condiției umane este contemplarea Frumosului invizibil pe care-l poți cunoaşte nu numai cu ajutorul rațiunii cum zicea Platon, dar şi cu inima şi sufletul.

Şi oricât ar nega filosoful rolul simțurilor, totuşi, am descoperit în om ceva, un simț aparte, care atunci când se desfăşoară întrece orice închipuire, orice imaginație. Ştiu că cei care au acel simț, acel ceva deosebit sunt extrem de puțini în lume. Sau s-ar putea să fie în fiecare om, dar să stea într-o stare latentă, de profundă adormire. şi nu ştim cum să-l accesăm, cum să-l trezim.

Socrate zicea că cel ce vede cu ochii este în realitate orb.

Băiete, doar cunoaşterea este cea care te va elibera de ceea ce este comun,

Iisus prin apostolul Pavel, spune: „s-au falit că sunt înțelepți şi au înnebunit".

De aceea pentru a înțelege cu adevărat este necesară intervenția „duhului de viață" prin schimbarea minții pentru a înțelege lucrarea lui Dumnezeu.

Ideile de Bine, Frumos şi Adevăr să le sadeşti în sufletul tău.

Iar întunericul, ignoranta, eroarea, intoleranta, care învăluie lumea, ținând-o legată cu lanțuri grele, încât sărmanii oameni nu numai că văd doar umbre, dar au devenit ei însăşi biete umbre plimbătoare, trebuiesc înlăturate.

Lumea vizibilă este o lume obscură, înşelătoare, iar lumea invizibilă este o lume misterioasă care aşteaptă să fie descoperită. Dar ca orice mister această lume are şi ea partea ei de inexprimabil.

…

Mircea, eşti tânăr, învața autostapanirea, dar şi exercitarea dreptății.

Lupta pentru a fi propriul stăpân având în mâini cheia care-ți deschide calea spre Adevăr."

Aceste cuvinte rostite de el au rămas prinse în plasa minții mele.

Pentru mine a fost un adevărat mentor care era plin de speranță, răbdător, perseverent, sincer, devotat, iar acestea sunt doar câteva din virtuțile pe care acest ardelean bonom le avea.

Când l-am întâlnit mă zbăteam între noaptea ignoranței şi primele raze ale cunoaşterii. El m-a scos din tenebre şi m-a ghidat spre lumină. Era genul de om câte te îndruma pe calea virtuții şi perfecțiunii reuşind să-ți cultive dorința ardenta de cunoaştere.

Îmi spunea: "Mircea, să nu-ți fie frică să cauți! Cauta adevărul în acest vârtej de forțe spirituale şi încearcă să pătrunzi misterul.

Urmează calea înțelepciunii şi frumuseții. Apostolul Pavel spunea că omul în viața are trei călăuze: Iubirea, Credința şi Speranță. Să le urmezi şi tu.

Cunoaşterea spirituală este o adevărat aventura interioară şi personală.

Explorează-ți propria peştera şi vei rămâne uimit de ce vei găsi acolo."

Când îmi vorbea privirea lui se oprea pe câte o stalagmită căutând parcă urmele sacre ale unei geometrii tainice, nevăzute, ascunse şi neştiute de nimeni care unea misticul şi raționalul din el.

L-am ascultat şi m-am plimbat prin gândirea filosofică, ştiințifică, teologică şi esoterica. Am căutat prin toate gnozele lumii, dar nu am aderat la niciuna, ci am încercat să creez propria-mi gnoza unind credință cu învățăturile lui Iisus.

Am încercat să depăşesc condiția umană, am visat la transcendenta, la cunoaşterea valorilor cu adevărat superioare, dar încă nu pot spune că am reuşit.

Cu cât cunoşteam mai mult cu atât mintea mea pătrundea într-o mare nebuloasă. Mă împiedicam în aceste căutări, căzând în abisuri şi singurul lucru care mă scotea din acele adâncuri nepătrunse era firul credinței de care mă agățam să nu mă pierd.

De multe ori m-am rătăcit în acest labirint al cunoaşterii şi atunci mă întorceam de unde am plecat.

În căutările mele am vrut să găsesc „acel ceva" de care-mi povestea Vasile, „acel simț care întrece orice închipuire, orice imaginație", dar nu l-am găsit.

Pe acest drum al căutărilor am murit şi m-am renăscut de nenumărate ori. În mine se aprinsese un foc ce ardea tot ce întâlnea, reținând doar esențialul.

Pelerinajul meu solitar prin acest labirint al vieții şi cunoaşterii a fost plin de asperități, de obsatcole, de lovituri, căderi, greşeli, urcuşuri şi coborâşuri, înaintări şi întoarceri.

Mereu am căutat lumina misterioasă şi ascunsă în acest întuneric care ne înconjoară. Mă îndrăgostisem de acea lumină care „luminează în întuneric şi întunericul nu a cuprins-o". (Evanghelia lui Ioan)

Asupra mea s-au năpustit ca nişte vipere norii grei ai întunericului încercând să mă oprească din drum. Furtuni şi ploi torențiale au încercat să mă doboare, dar eu răbdam şi iar răbdam sperând că într-o zi voi vedea razele şi culorile dulci ale curcubeului cunoaşterii.

Când oboseam în aceste căutări lungi, întortocheate şi obositoare mă odihneam la umbra unui măslin strângând puternic în mâini cheia care ştiam că-mi va deschide uşa cunoaşterii.

O voce stranie mereu îmi şoptea: „Deschide-ți ochii spiritului!."

Mereu am căutat adevăratele valori, în această lume obscură în care trăim.

Am căutat Adevărul într-o lume care e condusă de minciună. Am căutat Binele într-o lume dominată de rău. Am căutat cu disperare Frumosul într-o lume în care grotescul, uratul, goliciunea şi kitschurile sunt la modă.

Am căutat Libertatea într-o lume înlănțuită de ignoranță.

Adevărul, Binele, Frumosul, Libertatea sunt valori pe cale de dispariție.

Onoarea, demnitatea, dreptatea, sinceritatea, curajul, înțelepciunea încep să devină perle foarte rare în lumea oamenilor.

Uneori, regret că m-am născut în această lume", aşa-mi spunea bunul meu prieten Marcel, care acum locuieşte în Germania.

Şi el este un căutător prin acest labirint al vieții şi cunoaşterii. Într-o zi a venit la mine şi mi-a zis: „Mircea, hai cu mine să vedem comedia umană…"

M-a dus la o cafenea din centrul oraşului, ne-am aşezat la o masă şi zice:"Priveşte la aceste femei şi la aceşti bărbați cum se aruncă în vârtejul plăcerilor cu o patimă nebună de parcă ar veni sfârşitul lumii. Dezmățul, destrăbălarea lor nu cunoaşte limite. Aceste femei au făcut adevărate pasiuni pentru banii bărbaților, fie ei tineri sau bătrâni. Priveşte cum se dau în vânt după aceşti aventurieri, care par a fi aducători de mari plăceri şi bogății. Uite-te la grabă cu care aceste femei se dăruiesc, care de care mai cocheta, mai mult sau mai puțin dezbrăcată arătându-ne tot ce au. Nu trebuie să ne mai folosim imaginația, fiindcă ele ne pun tot pe tavă. Ce fete frumoase, liniştite, surâzătoare!

Dar ce se ascunde sub frunțile astea netede, îmbâcsite de fond de ten şi de pudră?

Îți spun eu: socoteli odioase, planuri de mărire, de parvenire…

Urmăreşte-i pe cei de lângă masa noastră."

Era un bărbat cu părul grizonat, înalt, slab, puțin palid, cu o atitudine de om mândru, stăpân pe el, chiar puțin înfumurat, care privea cu jind o femeie tânără, plăpândă, toată numai lapte şi miere, cu ochi căprui deschis, buze subțiri, pielea albă, părul până la umeri vopsit negru. Femeia ar fi avut o figură plăcută, dar singurul lucru care o strică era naşul prea lung şi ascuțit ca de vrăjitoare.

Marcel îmi spune: „Vezi vrăjitoarea asta, ai crede că e bunătatea întruchipată, dar e o femeie ahtiată după bani şi după plăceri carnale. Îi place să fie adulata, să i se facă complimente, să i se spună că are ochi frumoşi. Unul i-a spus adevărul ca:" are ochi de capră „şi ea s-a enervat şi l-a făcut măgar. Adevărul este ca micuța aceasta, nevasta colegului meu de servici e într-adevăr o mare capră. În timp ce bărbatul ei se speteşte muncind ea îşi duce zilele prin baruri însoțită când de unul, când de altul. Pe colegul meu l-a prins în plasa turnându-i un copil care acum are 5 anişori."

Femeia era îmbrăcată într-o rochie de seara neagră, mulată, cu umerii goi, încălțată cu sandale argintii cu tocuri foarte înalte şi stă picior peste picior, dezvelindu-şi în întregime picioarele. Bărbatul din fața ei saliva când o privea şi făcea fete, fete, în timp ce ea îi tot povestea o întâmplare comică de la servici. La un moment dat ea exclamă: „George, doar suntem oameni liberi!"

El îi spune „Da, draga mea, tu întotdeauna convingi pe toată lumea şi mereu ai dreptate. Da, suntem liberi."

„Mircea, ai auzit? El e însurat cu o femeie pe care eu o admir foarte mult şi au un băiat care e aproape de aceeaşi vârstă cu nimfomana asta. Oamenii ăştia sunt liberi?"

„Depinde ce înțeleg ei prin libertate?” spun eu. Toată cafeneau răsuna de o muzică latino şi cei doi se iau de mâini şi încep să danseze lasciv. Bărbatul avea o expresie sinceră de amorez pasional, cu o frunte largă, nas acvilin şi o gură cu buze subțiri dornică de sărutări fierbinți. Toată lumea începe să danseze pe acele ritmuri şi privindu-i aveai senzația că în fața ta dansau un grup de canibali care fumaseră cine ştie ce iarba cu proprietăți halucinogene. Cămaşa cu pătratele a bărbatului grizonat se uda în spate şi broboane de transpirație îi apăr pe la tâmple în timp ce o învârtea, o strângea, o răsucea pe acea femeie care-i luase mințile. Dansul s-a terminat. Oboseala se citea pe chipurile lor şi femeile par ofilite, chiar dacă sunt foarte tinere.

Femeia tânără toată numai zâmbet, în timp ce se aşează la masă îi spune: „George, mă iubeşti astă-seară?” Bărbatul se înroşeşte de plăcere se ridică de la masa luând-o de mână şi dispar amândoi pe o uşă mai dosita.

O femeie tânără, brună, cu ochii mari şi iscoditori însoțită de un bărbat înalt binefăcut se aşează la aceeaşi masă unde stătuseră cei doi amanți şi exclamă: „Ce oameni frumoşi! Unde o fi George?”

Bărbatul spune: „Adineauri era aici cu buna ta prietenă. Probabil acum s-au dus să facă dragoste, că mai târziu s-ar putea să apară şi bărbatul ei.”

Prietenul meu Marcel îmi spune: „Mircea, hai să ieşim din cloaca asta de parveniți şi desfrânați. Mă doare sufletul pentru colegul meu. Nu pot să-i spun, fiindcă ştiu că încă o mai iubeşte, dar într-o zi va descoperi singur ce podoaba are la uşa casei şi atunci o va arunca ca pe un gunoi, fiindcă asta e.”

Când Marcel m-a dus să văd acea scenă eram student în anul I şi ceea ce am văzut m-a impresionat destul de puternic încât mi-am zis: „La naiba cu femeile! Nu o să mă îndrăgostesc niciodată.” Şi până acum chiar nu m-a interesat nimeni.

Astfel de gânduri treceau prin mintea lui Mircea, în timp ce se întorcea prin labirintul galeriei care-l ducea la Laura. Ajungând lângă sarcofag o priveşte pe fata cum doarme şi un gând aproape obsedant îl urmăreşte.

Incapabil să-şi înfrâneze tainică nerăbdare care nu-i dădea pace îşi pune palmele pe capul fetei vrând să-i cerceteze trecutul. Învățase să citească în mințile oamenilor, dar foarte rar îl interesa ce se ascunde dincolo de aparențe. Era convins că nu mai exista femei virtuoase şi obosise să tot caute.

Marcel care era un fin observator al firii umane îmi spunea: " Nu m-a interesat niciodată falsele străluciri, aparențele, tentația puterii, a controlului, ci din contră mi-a plăcut să trec neobservat, urmărind, observând şi analizând lumea şi a ei mişcare care uneori pare spiralată, alteori sinusoidală. Omul în acelaşi timp este şi actor, dar şi spectator, care joacă şi asistă la teatru luminii şi umbrelor, la drama cunoaşterii.

În inima mi-a înflorit pasiunea pentru cunoaşterea naturii umane.

În creier mi se zbat şi se contopesc un amalgam de concepte şi idei pe care

gândirea, raţiunea încearcă să le pună în ordine.

Iar în suflet simt un dor nebun, aprope obsesiv pentru absolut, dar găsesc şi ating doar relativul.

Viaţa mea este tulburată de multe pasiuni.

O să spui despre mine că sunt un mare misogin, dar am observat că femeile din ziua de azi vor trei lucruri: bani, sex şi libertate. Pe ele nu le interesează că tu eşti un căutător de lumină, ci cât este de gras contul tău M-a amuzat teribil un îndrăgostit care citea tot felul de cărţi, doar pentru a avea subiect de conversaţie cu femeia de care se îndrăgostise. În schimb, pe ea o interesa experienţa şi performanţele lui în materie de sex.

Pe ele nu le interesează acele sentimente înalte, de fapt, habar nu au ce înseamnă iubirea. Cam acelaşi lucru l-am observat şi la bărbaţi.

Uneori, mă întreb spre ce se îndreaptă această societate? Poate, ca totul se întâmplă din cauza rupturii legăturii omului cu Dumnezeu.

În loc să caute adevăratele valori, să-şi dorească din tot sufletul să evolueze, majoritatea oamenilor tind spre degradare, dezumanizare şi involuţie.

Parcă au minţile pierdute în ceaţă. Nu înţeleg că iubirea adevărată duce la cunoaştere, iar cunoaşterea este mijlocul, drumul care duce spre Adevăr, iar adevărul este cheia care-ţi deschide uşa spre mult visată libertate.

Încep să cred că omul care este cu adevărat îndrăgostit e călăuzit în drumurile sale de o stea a cunoaşterii."

Până la urma „steaua cunoaşterii” i-a condus paşii spre iubirea adevărată după care tânjea sufletul lui sensibil de basarabean. Acest „mare misogin” cum îşi spunea singur a reuşit să-şi facă ordine în haosul sau sufletesc şi a întâlnit o braşoveanca cu suflet şi înţelepciune de înger care i-a dăruit trei fetiţe superbe.

În timp ce-şi ţinea mâinile pe capul fetei, Mircea cu ochii minţii vede tot felul de scene din viaţa Laurei. În acele imagini nu apărea niciun bărbat.

„Curios! Fata asta a dormit toată viaţa în braţe cu pisicuţa ei gri vărgată. Niciun sărut, nicio îmbrăţişare cu vreun bărbat. De ce? Trebuie să aflu.”

Iar îşi lipeşte palmele de capul Laurei concentrându-se destul de puternic asupra acelor scene, dorind să o găsească pe cea importantă.

„O! Am găsit! Asta el”

Laura era elevă la liceu când intră în camera unde locuia şi îşi găseşte prietena într-o baltă de sânge cu venele tăiate. Laura tipa, iese pe culoarul căminului cerând ajutor, suna la salvare şi în timp ce încearcă să-i oprească sângerarea o întreabă: „De ce, Corina? De ce?”

Fata cu o voce stinsă îi răspunde: „Nu pot să trăiesc fără Ovidiu. Viaţa mea nu are sens fără el. Am aflat că de o săptămână mă înşeală cu Iuliana.”

„Nu înţeleg! Chiar nu te înţeleg. Cum să-ţi iei viaţa pentru un imbecil, un nenorocit, un mizerabil?”

„Laura, nu ai cum să înţelegi, fiindcă tu nu ai iubit niciodată. Tu nu ai fost

îndrăgostită, nu ştii cum este să fii dominată de un astfel de sentiment. Tu nu ai răspuns nici unei priviri, nu ai divinizat pe nimeni, nu ai fost sub infuenta acelui fior care te cuprinde şi te face să-ți pierzi mințile. El e totul pentru mine. El e viața mea. El e rațiunea mea de a exista."

„Corina, eu nu cred că merită cineva pe lumea asta să-ți dai viața pentru el. Iar dacă iubirea te duce într-un asemenea hal, atunci, prefer să nu mă îndrăgostesc niciodată şi să-i trimit la naiba pe toți bărbații din lumea asta".

În timp ce o puneau pe Corina în salvare, Ovidiu se distra povestind unui grup de fete verzi şi uscate. Laura plină de nervi zice: „E un porc, un măgar, un şarpe nenorocit, iar naivă asta de Corina a vrut să se omoare pentru acest vierme mizerabil, pentru acest păianjen otrăvitor, care dacă aş avea putere l-aş strivi fără milă. O gânganie mizerabilă şi otrăvitoare, asta e."

Mircea îşi ia mâinile de pe față şi râde amintindu-şi ce i-a zis un coleg: „Pentru femeie bărbatul este o adevărată grădină zoologică: porc, măgar, maimuța, şarpe..."

Dacă ar avea putere, într-un acces de furie ar fi capabilă să înființeze un nou lagăr la Auschwitz şi ar gaza fără milă toți bărbații, şi după aceea ar afirma cu nonşalanța că a făcut un mare bine umanității, scăpând-o de astfel de specimene. Ce dura el

Se pare că nu trebuie să te pui cu fata asta, fiindcă e răzbunătoare, ia biciul şi loveşte fără milă.

Văd că acea moleculă daimonica primordială poate produce adevărate tornade în mintea acestei domnişoare transformând-o într-o persoană nemiloasă, intoleranta.

"Mircea, omul chinuit de o mare pasiune, înzestrat cu multă simțire şi o mare imaginație trebuie să rămână neutru între cele două extreme. Încearcă să ieşi din dualitate şi să priveşti totul cu detaşare. Detaşează-te de această lume, fiindcă moartea este în ea. Majoritatea oamenilor trăiesc dormind şi se trezesc doar când ajung în cealaltă lume. Tu încearcă să te trezeşti de pe acum şi ridică acest val care orbeşte omul.

Nu te lăsa prins în plasa amăgirilor acestei lumi şi a adevărurilor pe jumătate.

Singura cale adevărată spre transcendenta se afla doar în tine. Caut-o! Armonizează-te cu Universul pentru a putea înțelege secretul, pentru a putea pătrunde misterul.

Sufletul oamenilor este plin de cicatrici afective, adânci, dureroase şi neînțelese. Destinul tău este să-i ajuți să facă acest detestabil şi dureros drum în propriile caverne sufleteşti. În tine văd un potențial enorm de a produce mari schimbări şi de a-ți depăşi dorințele personale şi egoiste.

Rob al pasiunii mele am colindat multe tari pentru a afla leacuri, pentru a vindeca oamenii, pentru a cunoaşte, dar rădăcinile mereu mă trăgeau să vin aici,

în aceşti Carpaţi minunaţi.

Dacă omul ar fi conştient şi ar înţelege cauzele care-l îmbolnăvesc, atunci ar şti să prevină. Mereu am tras nădejde că într-o zi voi descoperi un leac care să învingă orice boală. Am ştiut mereu că destinul meu este să descoper această poţiune miraculoasă. Am presimţit acest lucru şi într-o zi când mă aşteptam mai puţin totul mi s-a lămurit în urma unui vis. Cine caută cu toată inima, cu tot sufletul până la urma găseşte. Să nu uiţi asta niciodată!

Dacă vrei, poţi, chiar dacă totul pare împotriva ta şi imposibil de realizat. Mereu mi-am plecat urechea la nenumăratele glasuri ale Universului încercând să le înţeleg. Când vei ieşi din peştera mă vei uita, fiindcă aşa este zis, dar va veni un timp când îţi vei reaminti de mine şi de leacul meu." mi-a spus bătrânul vraci din Bucegi. Cum de am uitat de el?

Bătrânul era un adevărat magician care avea darul de a face cuvintele să vibreze în sufletul celui care-l ascultă.

În sinea mea gândeam că Dumnezeu l-a iubit tare mult de i-a dat un asemenea har.

L-am întâlnit acum 9 ani într-o peşteră din Bucegi. Am stat împreună trei zile, timp în care m-a învăţat cum să prepar acel leac. Când am plecat m-a binecuvântat şi mi-a zis: „Acum o să uiţi tot."

Când am ieşit afară din peştera totul s-a şters din memoria mea, de parcă acel lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Să fie acest loc vinovat că mi-am reamintit de Bătrân? Cu siguranţă, aici se întâmplă ceva straniu.

Prin atâtea şi atâtea lucruri care m-a învăţat, mi-a arătat, explicat şi acel tratament foarte agresiv împotriva oricărei boli grave, care se aplică doar atunci când se crede că omul nu mai are nicio scăpare.

Am tot ce-mi trebuie pentru a prepara acel amestec miraculos de care era tare mândru acest Paracelsus al Carpaţilor.

Laura se trezeşte şi primul lucru pe care-l observă este crucea de deasupra acelei ferestruici care strălucea orbitor. Închide ochii gândindu-se că visează.. Când îi deschide privirea i se opreşte asupra lui Mircea care era cu spatele la ea şi cu faţa spre peretele peşterii pe care se afla crucea. Încearcă să-şi amintească chipul lui, dar nu reuşeşte. În minte îi apăr doar acei ochi negri, mari şi frumoşi în care s-a pierdut trimiţând-o în braţele somnului.

Mircea se întoarce şi vine lângă ea.

— Te-ai trezit?

— Da. Pentru ce te rugai?

— Pentru tine. Dormi de trei zile şi trei nopţi. Cum te simţi?

— Încă nu-mi dau seama ce se întâmplă cu mine, şi se ridică uitându-se pe lângă ea.

— Ce este cu hainele astea pe mine?

— Sunt ale mele. Nu-ți stă chiar rău în ele. A trebuit să te schimb de foarte multe ori, fiindcă ai transpirat îngrozitor.

— Nu-mi amintesc nimic.

— O să-ți aminteşti.

— Laura, vreau să cunosc povestea inimii tale.

— Trebuie să mă crezi lipsită de orgoliu, ca să-mi ceri să-ți istorisesc viața mea.

— Dar pe cine să întreb despre tine? Vreau să te cunosc.

— O! Poți să-ți imaginezi o mulțime de lucruri despre mine şi cine ştie, poate că sunt adevărate. Oricum, din prima clipă când m-ai văzut ai crezut despre mine că sunt o drogată. Poate că sunt şi o femeie uşuratică. Ce crezi?

— Laura, iartă-mă! Înțelege, ca atunci când am văzut seringa… Ce puteam să-mi închipui despre tine?

— Da, ai dreptate.

— Ştiu că viața unei femei începe cu prima ei pasiune.

— Prima mea pasiune au fost pietrele. Prin fața casei noastre trece un pârâu şi primul lucru care mi-l amintesc de când eram copil sunt nişte pietricele albe pe care le adunăm din albia acelei ape cristaline. Şi acum mai am la părinții mei, în cămăruța mea, tot felul de pietricele pe care le luăm de prin locurile pe unde umblam. Ele au fost prima şi marea mea iubire.

— Eu mă refer la altă pasiune, o dragoste pentru un băiat, dacă nu împlinită, poate platonică.

— Pietrele şi pisicuța mea gri cu ochi de smarald au fost „dragostea” mea. Nu m-a interesat nimeni.

Laura pentru prima dată îl priveşte pe Mircea de sus până jos, observând că avea în fața ei un bărbat tare chipeş.

Era un bărbat frumos, înalt, bine făcut, cu o frunte larg deschisă, nas aristocratic, buze rumene, păr castaniu deschis tuns foarte scurt, care-i dădea un aer ostăşesc.

Ochii negri trădau multă vioiciune şi inteligenta.

Bărbatul priveşte chipul Laurei care reflectă nevinovăție, prospețime, tinerețe şi puritate. Chipul ei gingaş semăna cu un trandafir care acum începea să înflorească.

Simțindu-se privită, pentru prima dată în viața ei se simte copleşită de o mare timiditate necunoscută până atunci, pleacă ochii în jos şi roşi toată, devenind mai atrăgătoare.

Mircea îşi dă seama că sufletul lui începe să fie însetat după savoarea unei mari pasiuni.

Mircea era genul de om gata să ajute pe oricine şi întotdeauna spunea ceea ce gândea.

Nu suportă oamenii uşuratici, fie ei bărbați sau femei. Era omul care dintr-

o privire reuşea să-ți citească în inima şi-n gând. El înțelegea cel mai mic gest, cea mai uşoară tresărire pe chipul oamenilor. Nu agrea flecarii, batjocoritorii, intriganții şi vanitoşii. Avea momente când devenea un mare taciturn şi nimeni şi nimic nu-l putea scoate din acea stare în care voit se scufunda.

Fiind atent la reacțiile Laurei observa că vocea fetei trăda o emoție puternică, nouă şi adâncă pe care o simte şi sufletul lui se cutremură.

Cuvintele dintre ei par asemănătoare cu un dans care pune în mişcare grația trupului, chiar dacă acum vorbeau doar despre roci, ghețari, vulcani şi nodul fusion.

"Ceva se întâmplă cu ea, dar şi cu mine. Să fie curiozitatea, să fie dorința de a susține, de a ocroti o ființă slabă, bolnavă, sau este altceva?

Încep să mă îndrăgostesc de fata asta? În fața mea să fie dragostea la care am visat mereu?"

Laura îşi urmează frumosul seducător printr-o galerie care părea că nu se mai termina.

Ajungând într-o sală unde, în centru era un lac subteran postvulcanic cu apă fierbinte, care avea o adâncime doar de 1m, fata palidă şi emoționată îi mulțumeşte cu un zâmbet plin de o grație candidă.

În jurul lacului erau fel şi fel de forme fanteziste create de marea arhitecta Natura.

Ca un artist desăvârşit ce este, crease tot felul de flori, arbuşti, draperii, coloane, un întreg câmp de stalactite şi stalagmite, încât aveai senzația că te afli într-o grădină superbă dintr-un palat fermecat, coborât din lumea basmului, mai ales ca minuscule cristale colorate străluceau din toate acele forme de vis.

Laura involuntar îl strânge de mână şi spune: „Cred că am murit şi acum sunt în rai”.

Mircea emoționat de mangaiera îmbătătoare a degetelor ei o priveşte cu ochi mai strălucitori ca acele cristale care sclipeau de prin pereți, tavan şi din toate acele forme.

În acel decor, Laura i se pare mai frumoasă ca oricând.

Privirea lui plină de dragoste o face iar să roşească toată şi să-şi plece genele. Simte că se pierde cu firea şi inima i se aprinde când el îi ia mâna şi i-o sărută spunându-i că aceasta este „piscina” pe care a descoperit-o ieri şi ar fi bine pentru sănătatea ei să stea cât mai mult, în acest amalgam de ape minerale carbogazoase, mofete, sofioni şi gheizere. El o să se ducă între timp să se uite prin celelalte galerii din față pe care nu le-a explorat încă.

"Această adâncitură de granit este cea mai elegantă scăldătoare creată de natură, pe care am văzut-o.

Parcă este special făcută pentru ființe din alte lumi", gândeşte Laura urmărindu-l pe Mircea cum dispărea în întunericul unei galerii.

În centrul lacului era un gheizer care arunca un jet de apă până la 2m

înălțime, iar pe margine erau altele mai micuțe.

Fata era la vârsta dorințelor nelimitate, la vârsta gândurilor înalte, la vârsta concepțiilor originale. Se simțea bine şi aproape uitase de boala care o măcinase. Se dezbrăca şi intră în acel lac care o atrăgea într-un mod straniu.

Se simte ca o floare de câmp sărutată de o ploaie caldă de vară, atunci, când picăturile de apă îi ating pielea.

Admirând frumusețea peisajului în minte îi apăr secvențe din timpul cât zăcuse în acel sarcofag.

Îl vede pe Mircea cum îi dă să bea o licoare dulce-amăruie şi cum îi şoptea mereu: „O să te vindeci, o să te vindeci…".

Prin fața ochilor îi apăr acele imagini în care ape curgeau de pe ea şi el o ştergea şi îi schimba hainele.

Îşi aminteşte cum tremură îngrozitor şi el a luat-o în brațe spunându-i: „Lupta! Fii puternică! O să învingi boala… Luptă!"

Parcă îi simte şi acum atingerea mâinilor lui care-i ungeau sânul bolnav, cu un fel de cremă nu prea plăcut mirositoare. Îşi duce mâna la sân vrând să vadă cât de mare este acum nodulul, dar nu-i vine să creadă. Acesta dispăruse.

Acele amintiri îi produc o emoție puternică şi lacrimile-i curg mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru acest înger păzitor pe care i l-a trimis.

Începe să se simtă ca în apele viitorului, unde îndoială s-a înecat, iar speranța şi încrederea au renăscut din nou.

Iese din acel lac veselă, înviorata şi după ce se îmbraca aşteaptă cu nerăbdare, ca după acele draperii, coloane, perdele dantelate în stânca, să apară acel înger care timp de trei zile şi trei nopți veghease la căpătâiul ei îmbărbătând-o mereu.

Când îl zăreşte simte cum un val de căldura o inunda, se roşeşte toată şi obrajii ard.

El o întreabă: „Te simți bine?"

Nu i-a răspuns, fiindcă lacrimile încep să-i curgă. El o îmbrățişează spunându-i: „Nu ai de ce să te mai temi. Tot ce a fost rău a trecut."

Cuvintele lui sunau ca o harfă magică pătrunzându-i în suflet şi mângâindu-i inima. Mircea o ia de mână şi ea îl urmează în tăcere până ajung la ieşirea din peşteră.

Pe cerul albastru nu era niciun nor, iar soarele strălucea ca- n miezul verii. Încep să coboare prin pădurea de brazi. În acele clipe soarele strălucea mai puternic ca oricând şi scalda muntele într-o lumină feerica. Floricele mărunte îşi înălțau petalele zâmbind mândrului astru ce le mângâia cu razele sale..

Liniştea şi pacea înnobilau peisajul îndemnând la visare. Până şi buruienile aveau un farmec anume, legănându-şi frunzele catifelate în adierea vântului. Laura şi Mircea coboară muntele ținându-se de mână ca doi copii. Trec printr-o frumoasă pădure de conifere şi se aşează pe o stâncă lângă un frumos izvor cu

undă repede şi limpede că cristalul. În jurul lor predomina verdele, care era presărat din loc în loc cu galben pal, iar deasupra era albastrul mirific al cerului.

Peisajul era măreț şi încântă sufletul oricui îl privea. Pe stânca care stăteau natura cioplise chipul unui om cu statura herculeana, iar la baza era o pătură de muşchi, care te îmbia să -l atingi.

Emoții şi sentimente îi copleşeau pe cei doi tineri. Amândoi admira o frumoasă pasăre care s-a aşezat pe creanga unui brăduț de lângă ei şi începe să cânte fericită.

Ei stau nemişcați pe acea stâncă de granit contemplând când verdele ierbii, când imensitatea cerului, când jocul de lumini din apă, care nu departe de ei se rostogolea peste nişte stânci abrupte, formând o frumoasă cascada. Pe malul celălalt al apei era un pâlc de stejari cu trunchiuri noduroase, cu ramuri ca nişte brațe ridicate spre cer şi cu frunze care începuseră puțin să rugineasc ă, semn că toamna îşi reintra în drepturi şi devenea stăpâna peste pământ.

Sufletele celor doi îndrăgostiți erau pline de linişte şi pace care se poate asemui cu acea stare pe care o simți când asculți o muzică măiastră.

Până să găsească acea stâncă de granit pe care stau acum, contemplând natura, se plimbaseră de-a lungul izvorului fără a scoate o vorbă, doar mâinile şi le strângeau la cea mai uşoară adiere a vântului.

Ochii bărbatului pe care Laura îl diviniza în gând o urmăresc şi simte cum un fior dulce o cuprinde şi o îndeamnă să vorbească.

— Frumoase clipe! Chiar îmi doream să fac o baie de soare.

— Şi eu îmi doream o baie de aer. De când mă ştiu muntele m-a atras şi l-am iubit din prima clipă. În brațele lui mă simt aproape de cer, iar sufletu-mi parcă se dezlipeşte de trup şi pluteşte în eter, vrând să se unească cu lumea din care a venit.

Aici, mă simt iar copil şi sentimentele se înlănțuie şi se îmbrățişează în lumea mea interioară.

— Şi eu am o senzație de plutire în sfere înalte. Totul este mirific!

— Când privesc izvorul, iarba, brazii, pietrele, cerul, regret că nu sunt poet, că nu pot scrie un poem naturii şi lui Dumnezeu.

— Te înțeleg. Întotdeauna am iubit muntele şi-n fata maiestuozității sale mereu m-am simțit mică şi neînsemnată, precum un fir de nisip rătăcitor.

Parcă un miraj învăluie aceste locuri şi-mi face inima uşoară că un fulg de nea. Pentru mine această stâncă carpatină va rămâne mai importantă decât orice minunăție a lumii pe care am văzut-o până acum.

— Şi pentru mine acest munte şi peştera pe care am descoperit-o va rămâne foarte importantă, pentru că aici te-am întâlnit, Laura.

— Aici, pe acest munte am trăit ceasuri de deznădejde, de resemnare, dar şi de încântare.

— Speranță pe care tu, vroit ai îngropat-o, a țâşnit cu putere din adâncul

sufletului şi conştiinţei tale, şi îi văd razele strălucind în ochii tăi.

— Tu ai fost salvarea mea.

— Salvarea ta a fost Dumnezeu, acest loc cu energiile sale benefice, natură cu magia ei, credința, dragostea şi tu însăți.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu, muntelui şi ție, pentru vindecarea mea miraculoasă. Am venit aici să mor şi…

— Amândoi am venit aici, fiindcă aşa a vrut destinul.

Maestrul meu îmi spunea: „Considera fericirea şi suferința semenelui tău, ca propria fericire şi suferința şi dă-ți silința să sporeşti binele ca şi cum ar fi al tău”, iar tata mereu îmi repeta când plecăm de acasă: „Ceea ce vrei să facă oamenii pentru tine, să faci tu întâi pentru ei”.

— La ce te gândeşti, Laura?

— Îmi aminteam de ce am venit aici.

— Ai venit să mă întâlneşti pe mine.

— Când îmi întind brațele spre tine simt cum mă îmbrățişezi cu aripile tale protectoare de înger. Tu mereu lacrimile-mi şstergi şi-mi spui: „Nu-ți fie teamă! Totul va fi bine.”

Ochii tăi îmi zâmbesc şi buzele tale-mi şoptesc..

— Te iubesc, Laura. Inima mea îți aparține.

— Dumnezeu ne priveşte, cerul ne surâde, iarba ne mângâie, pasarelele ne cântă şi întreg Universul vibrează.

— La iubirea noastră.

— Am căzut în întuneric, iar tu m-ai ridicat. Tu eşti îngerul meu.

— Tu eşti viața mea. Tu eşti iubirea mea. Ochii tăi îmi vorbesc de iubire, de încredere, de viitor.

Inima mea te-a căutat ani în şir şi acum e fericită că te-a găsit. Armonia din sufletul meu ție ți-o datorez.

Sufletele noastre plutesc în sfere înalte şi zboară spre infinit. Mâinile, sufletele şi inimile noastre se unesc acum pentru totdeauna.

În fața lui Dumnezeu, a muntelui, a izvorului, a pădurii, tu eşti şi vei fi pentru totdeauna a mea.

— Tu ai fost şi eşti lumina în lumea mea de întuneric. Iubirea ta m-a ridicat din abisuri şi inima mea cântă simfonia dulce a iubirii. Îi mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că exişti.

Tu eşti al meu, eu sunt a ta, în fața întregului Univers, acum şi pe veşnicie.